

DE STER

92E JAARGANG

NUMMER 10

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1992

DE STER

OKTOBER 1992

Op de omslag:

Saria Karhunen is een van de meer dan 4000 heiligen der laatste dagen die in Finland de zegeningen van het evangelie genieten, 'Een baken in de Oostzee', zie blz. 8 en 12.

Fotografie omslag: Richard M. Romney.

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

'WIJ DANKEN U, HEER, VOOR PROFETEN'

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY 2

SUOMI FINLAND: EEN BAKEN IN DE OOSTZEE

GILES H. FLORENCE JR. 12

DE KRACHT VAN TOEWIJDING OUDERLING M. RUSSELL BALLARD 20

'HET BOEK VERANDERDE MIJN LEVEN' LARENE GAUNT 26

WHANG KEUN-OK: VOOR KOREAANSE KINDEREN ZORGEN

SHIRILEEN MEEK SAUNDERS 32

BEGRIIP LEREN OPBRENGEN GUADALUPE ONTIVEROS ORTIZ 34

VOOR DE JONGEREN

HOOR HET LIED RICHARD M. ROMNEY 8

OUDERLING JO FOLKETT: HET LICHT VAN HET EVANGELIE IN

ENGELAND VERSPREIDEN ANNE C. BRADSHAW 42

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN 1

HUISBEZOEKBOODSCHAP

SAMEN VAN DE VRUCHTEN VAN DIENSTBETOON GENIETEN 25

DE KINDERSTER

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON: DE AMLICIETEN 2

HET CIRKELSPLETTJE NANCY HARDING GROVES 4

JE KUNT HET! GUY FITZGERALD 6

VEEL PLEZIER! KLEURPLAAT 9

PARTICIPATIEPERIODE

EERBID IN HEILIGE PLAATSEN VIRGINIA PEARCE 10

ANDY EN DE PARAPLU JOYCE PEASE 12

EERBID OUDERLING L. TOM PERRY 16

DE STER

Oktober 1992 92e jaargang, Nummer 10

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Erza Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Charles Didier, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur De Kinderen: DeAnne Walker
Leidinggevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook
Rooster: Diana W. Van Staveren

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Kerkelijk Vertaalsbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 34 02-4 02 60

Hoofd vertaalsbureau: P. J. Stolp
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administratie: A. H. Niessink

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriest. 21, Postfach 1549, D-6362 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72-71 03 34

© 1992 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Alle rechten voorbehouden
Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price is \$10.00 a year \$1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnements:

Nederland: f 32,00 · België: Bfr. 590,00

Betalingen voor Nederland: bankrek.nr. 38.10.54.799 t.n.v. De Kerk van Jezus Christus, te Nieuwegein (Rabobank, Nieuwegein; postgiro v.d. bank: 422947).

Voor België: bankrek.nr. 415-009 3041-33.

Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie.

Verschuift twaalf maal per jaar

PB MA 9210 DU

92990 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

VREUGDEVOL DIENSTBETOON

Als lid van een vrijwilligersorganisatie was ik gevraagd om op een plaatselijke school over dienstbetoon te spreken. Als vrijwilligers werken wij pro deo met ziekenhuispatiënten. Van alle vrijwilligers was ik de enige die me kon vrijkamen om op die school te spreken.

Ik realiseerde me dat het een geweldige kans kon zijn. Ik dacht erover na wat ik zou kunnen zeggen om hen niet alleen informatie te geven, maar om hen tevens tot dienstbetoon te motiveren.

Toen ik om inspiratie bad, kreeg ik het gevoel om over de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan te spreken (Lucas 10:30-37).

Ook ging ik op zoek naar een hedendaags voorbeeld. Toen ik door oude uitgaven van *La Stella* (Italiaans) bladerde, kwam ik een artikel van ouderling L. Tom Perry tegen, waarin hij over een jongeman sprak die skiles aan blinden gaf. Vervolgens kwam ik een boodschap van het Eerste Presidium van president Thomas S. Monson tegen waarin hij over dienstbetoon sprak.

Op de dag van mijn presentatie stond ik voor een zaal met 600 studenten. Ik was enorm zenuwachtig en ik bad om hulp. Ik sprak 15 minuten over de motivatie om anderen te helpen. Ik sprak over de zoektocht naar geluk en zei dat niemand weet wat geluk eigenlijk is totdat hij dienstbetoon heeft verricht.

Maar ik was vooral in staat om hen over mijn lidmaatschap in de kerk te vertellen en over het dienstbetoon dat de volgzijndelingen verrichten.

Mijn toespraak werd goed ontvangen, en ik had het gevoel dat ik vele harten geraakt had. Ik was de Heer enorm dankbaar. Ik ben blij dat ik in de gelegenheid was om sommige van de jonge mensen misschien voor te bereiden op de evangelieboodschap.

Ik dank u allen voor het werk dat u verricht.

Fabrizio Giannelli

La Spezia, Italië

KRACHTBRON

Ik ben meer dan gelukkig – ik loop over van dankbaarheid – dat als ik teruggekeerd ben, de *Liahona* (Spaans) mijn geest versterkt en een krachtbron in mijn leven is.

Ik hoop dat het in veel talen kan worden vertaald.

Ik bid ook dat de kerk zal blijven groeien en dat zij die de leeftijd hebben om op zending te gaan, dit ook zullen doen en sterke getuigen van dit goddelijke werk op aarde zullen zijn.

Leonel Acosta

Santiago, Dominicaanse Republiek

[Het tijdschrift van de kerk wordt in meer dan twintig talen gepubliceerd in Zuid-Amerika, Europa, Azië en in Oceanië, red.]

‘Wij danken u, Heer, voor profeten’

President Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

In de kerk zingen we de inspirerende lofzang ‘Wij danken u, Heer, voor profeten’. Dat is kenmerkend voor ons. Als kerk zingen wij lofzangen die van andere kerken afkomstig zijn, en anderen zingen lofzangen die van ons afkomstig zijn. Maar alleen wij kunnen zingen: ‘Wij danken u, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez’ laatste tijd’.

Het werd meer dan een eeuw geleden geschreven door een man die in Sheffield (Engeland) woonde. Hij werkte in een staalfabriek en werd ontslagen omdat hij lid van de mormoonse kerk werd. Maar in zijn hart brandde een groot en sterk getuigenis; en vanuit een overvloedige geest van dankbaarheid schreef hij deze inspirerende woorden. Zij zijn een dankbare uiting van waardering voor miljoenen over de hele wereld. Ik heb dat gezang in veel verschillende talen horen zingen als een eerbiedig gebed van dankbetuiging voor goddelijke openbaring.

Wat mogen we dankbaar zijn, en wat zijn we dankbaar, voor een profeet die ons in deze ingewikkelde en moeilijke tijd met wijze, goddelijke woorden raad geeft. De werkelijke basis van ons geloof en werken is de vaste overtuiging in ons hart dat God zijn wil door zijn dienstknechten aan zijn kinderen bekendmaakt.

President Ezra Taft Benson
(links) is de bevoegde
opvolger van Joseph
Smith (boven) in de grote
en heilige roeping van
profeet van God.

We hebben een profeet, of we hebben niets; en omdat we een profeet hebben, hebben we alles.

Vele jaren geleden heb ik samen met de zendingspresident van Hong Kong het zendingswerk op de Filipijnen officieel geopend. Op 28 april 1961 hadden we een vergadering die door de aanwezigen nooit zal worden vergeten. We hadden geen kerkgebouw om in te vergaderen. We vroegen toestemming aan de ambassade van de Verenigde Staten om op het mooie terras van de militaire begraafplaats, die bekend stond als Fort McKinley, even buiten Manila, te vergaderen. De vergadering begon om half zeven 's morgens. Op die gewijde plaats waar de ellende van de oorlog wordt her-

dacht, hebben wij het werk van de verkondiging van het evangelie van vrede gestart.

We deden een beroep op het enige Filipijnse lid van de kerk dat we konden vinden. Hij vertelde een verhaal dat ik me als volgt herinner:

Als jongeman vond hij in een vuilnisbak een oud en versleten exemplaar van *Het Beste*. Daar stond een samenvatting in van een boek over mormonen. Joseph Smith werd erin besproken en profeet genoemd. Het woord *profeet* maakte indruk op die jongen. Zou er werkelijk een profeet op aarde zijn? Ook toen hij het tijdschrift was kwijtgeraakt, bleef het idee van een profeet hem bezighouden; vooral in die donke-

Links: President Benson is graag onder de leden.

Rechts: Zijn enthousiasme voor het leven komt tot uiting in zijn vriendelijke houding ten opzichte van conferentiebezoekers.

MET DANK AAN CHURCH NEWS

re jaren van oorlog en verdrukking op de Filipijnen. Uiteindelijk werden ze bevrijd en werd de luchtmachtbasis Clark heropend. David Lagman vond er een baan. Zijn chef, een luchtmachtofficier, was mormoon. Hij wilde aan zijn chef vragen of hij in een profeet geloofde, maar hij durfde niet. Uiteindelijk, na veel innerlijke strijd, trok hij de stoute schoenen aan.

'Bent u mormoon?' vroeg de jongeman.

'Jazeker', was het directe antwoord.

'Geloof u in een profeet? Is er een profeet in uw kerk?' was de brandende vraag.

'We hebben zeker een profeet, een hedendaagse profeet, die onze kerk presideert en die de wil van de Heer openbaart.'

David vroeg de officier om hem meer over de kerk te vertellen. En uit dat onderwijs kwam zijn doop voort. Hij was de eerste Filipijnse ouderling.

Zijn er mensen die meer gezegend zijn dan het volk dat iemand aan het hoofd heeft staan die de wil van God ontvangt en verkondigt? We hoeven maar om ons heen te kijken om te zien dat de wijsheid der wijzen en het verstand van de voorzichtigen zal vergaan (zie Leer en Verbonden 76:9). De wijsheid die de wereld zou moeten zoeken, is de wijsheid die van God komt. De enige kennis die de wereld zal kunnen redden, is goddelijke kennis.

'Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (Amos 3:7).

Zo was het in de dagen van Amos, en in al die tijdperken wan neer de mensen, door de Heilige Geest gedreven, van Godswege hebben gesproken (zie 2 Petrus 1:21). Deze profeten vanouds waarschuwden niet alleen voor datgene wat zou komen, maar, wat nog belangrijker is, zij openbaarden de waarheid aan het volk. Zij gaven de weg aan waardoor de mensen geluk en vrede in hun leven zouden vinden.

Ik ken een jongeman die als christen de ene na de andere kerk onderzocht en er niet één vond die een hedendaagse profeet had. Onder het Joodse volk vond hij gerbied voor profeten, en daarom aanvaardde hij de Joodse godsdienst.

In de zomer van 1964 ging hij naar New York en bezocht de World's Fair. Hij ging het gebouw van de mormonen bin-

nen en zag de platen van de profeten uit het Oude Testament. Hij kreeg een warm gevoel van binnen toen hij de zendingen met zoveel enthousiasme over deze grote mannen hoorde spreken. Verderop hoorde hij over hedendaagse profeten spreken – over Joseph Smith die als profeet, ziener en openbaarder was geroepen. Het maakte iets bij hem los. Zijn geest reageerde op het getuigenis van de zendingen. Hij liet zich dopen, ging op zending naar Zuid-Amerika, kwam terug en heeft veel familieleden en anderen tot de kerk gebracht. Het is hartverwarmend om hem te horen getuigen dat Joseph Smith echt een profeet van God was en dat alle profeten die na hem zijn gekomen bevoegde opvolgers in dat heilige ambt waren.

Kan iemand die bereid is zonder vooroordelen het verhaal van Joseph Smith lezen er aan twifelen dat hij een groot voorspeller van de toekomst was? Bijna dertig jaar voordat het eerste schot werd afgevuurd, voorspelde hij de tragische Amerikaanse burgeroorlog en dat over de hele wereld oorlogen zouden uitbreken. Wij zijn getuige van de vervulling van deze opmerkelijke woorden.

Zo is het ook met zijn opvolgers gegaan. Op een koude winterdag in 1849, toen onze voorvaders in de Salt Lake Valley honger leden en op segowortels en distelbladeren leefden, terwijl er in Californië goud werd gevonden, stond Brigham Young in de oude *bowery* op Temple Square en sprak profetische woorden tot hen die het moeilijke leven wilden veruilen voor de groene graslanden van Californië. Hij heeft onder andere gezegd: 'We zijn van de wal in de sloot geraakt en weer uit de sloot geklommen. Nu zijn we hier, en hier zullen we blijven. (. . .) We zullen een stad bouwen en een tempel voor de Allerhoogste God. We zullen onze nederzettingen naar het oosten en het westen, naar het noorden en het zuiden uitbreiden. We zullen honderden steden bouwen en duizenden heiligen zullen zich vanuit alle naties hier verzamelen. Dit zal het middelpunt der naties worden. Koningen en keizers, de edelen en wijzen der aarde zullen ons hier bezoeken.' (Geciteerd in James S. Brown, *Life of a Pioneer: Being the Autobiography of James S. Brown*, Salt Lake City: George Q. Cannon & Sons Co., 1900, blz. 121-122.)

Als je hier op Temple Square staat en de miljoenen die ons ieder jaar bezoeken aanschouwt, kun je dan twifelen aan de profetische woorden van Brigham Young? In de loop der jaren zijn er veel voornamen personen in het kantoor van het Eerste Presidium geweest, in het bijzonder om de president van de kerk, die wij als hedendaagse profeet steunen, te bezoeken. Er zijn regeringsleiders, zakenlieden en academici geweest. Zij zijn 'de edelen en wijzen der aarde' van wie Brigham Young gesproken heeft toen we nog een uitgeworpen en een in de wildernis geïsoleerd volk waren.

Ik herinner me hoe ik van San Francisco naar Sydney vloog. Ik zag dat een jongeman vlakbij me het boek 'De Amerikaanse profeet Joseph Smith' zat te lezen. Toen de gelegenheid zich voordeed, sprak ik hem aan. Ik vertelde hem dat ik dat boek ook gelezen had en dat ik de schrijver had gekend. Ik vroeg hem waarom hij een dergelijk boek las. Hij zei onder andere dat hij in profeten geïnteresseerd was en dat een hedendaagse profeet hem wel aansprak. Hij had het boek bij de bibliotheek geleend. We hadden een lang gesprek waarin ik getuigde dat Joseph Smith inderdaad een profeet was, dat hij niet alleen over de toekomst sprak, maar dat hij de eeuwige waarheid openbaarde en van de goddelijke zending van de Heer Jezus Christus getuigde.

Ik ben niet alleen dankbaar voor de profeet Joseph Smith die dit werk in opdracht van de Heer heeft hersteld, maar ook voor alle profeten die na hem zijn gekomen. Een studie van hun leven zal de manier waarop de Heer hen heeft uitverkoren, verijnd en gevormd, duidelijk maken. Joseph Smith heeft een keer verklaard: 'Ik ben als een enorme, ruwe steen die van een hoge berg rolt (. . .) er slaat hier een stuk af, en daar. Zo word ik een gladde en gepolijste pijl in de pijlkoker van de Almachtige' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 275).

Hij werd gehaat en vervolgd. Hij werd opgejaagd en gevangen gezet. Hij werd mishandeld en geslagen. En als u zijn geschiedenis leest, zult u het vormingsproces waarover hij sprak, begrijpen. Er ontwikkelde zich een kracht in zijn leven. Hij werd verijnd. Hij ontwikkelde een liefde voor anderen die de liefde voor zijn eigen leven oversteeg. De hoeken van

die ruwe steen werden eraf geslepen en hij werd een gepolijst werktuig in de handen van de Almachtige.

Zo is het ook met zijn opvolgers gegaan. Door jarenlang toegewijd dienstbetoon zijn zij verijnd, gezuiverd, gekastijd en gevormd voor de doeleinden van de Almachtige. Kan iemand hieraan twifelen als hij over het leven van Brigham Young, Wilford Woodruff en Joseph F. Smith leest? De Heer heeft hun hart verzacht en hun karakter verijnd om hen voor te bereiden op die grote en heilige taak die zij later hebben ontvangen.

Zo is het ook onze huidige president van de kerk vergaan, onze geliefde leider, president Ezra Taft Benson.

Net zoals de Geest tot mij heeft getuigd, getuig ik tot u van de profetische roeping van president Benson. Ik schaar mijn stem bij de vele stemmen van onze leden die zingen: 'Wij danken u, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deze laatste tijd.' Ik ben blij dat de vrede, de vooruitgang en de voorspoed van dit volk voortkomt uit het naleven van de wil van de Heer, die wordt uitgesproken door de dienstknecht des Heren – de president van de kerk. Als we zijn raad niet navolgen, verloochenen we zijn heilige roeping. Als we zijn raad opvolgen, zullen we door God gezegend worden.

En wat is de raad van president Ezra Taft Benson aan ons als volk? Is ons niet opgedragen om de afgedwaalde leden op te zoeken en hen liefdevol opnieuw in onze gemeenschap op te nemen?

Is ons niet opgedragen om het binnenste van de schotel te reinigen? Is ons niet opgedragen om de kracht, de geest en de leringen van het Boek van Mormon in ons leven te brengen? Zouden we niet zelf ontdekken dat het Boek van Mormon op aanwijzing van de Heer voor deze tijd was bewaard? Heeft hij ons niet aangeraden om in alles wat we doen de Heer te raadplegen? Heeft hij ons niet aangemoedigd om niet te wanhopen en altijd op de Heer te vertrouwen? Heeft hij ons niet gewaarschuwd voor hoogmoed, en heeft hij niet gezegd dat we ons niet tegen de wil van de Heer moeten verzetten? Heeft hij ons niet keer op keer de raad gegeven om tot Christus te komen, om over Christus na te denken en om zododig een grote verandering in ons hart aan te brengen?

Alleen dan zullen wij Christus kunnen volgen en Hem als voorbeeld in ons leven stellen.

We zouden er goed aan doen de woorden van Josafat indachtig te zijn: 'Geloof in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, geloof in zijn profeten en gij zult voorpoedig zijn' (2 Kronieken 20:20).

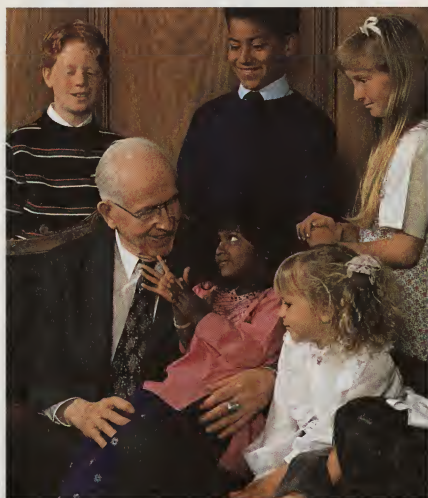
God leeft en Hij openbaart de eeuwige waarheid. Jezus Christus is onze Verlosser en Hij staat aan het hoofd van deze kerk. We hebben een profeet op aarde, een ziener en openbaarder om ons te onderrichten. Ik hoop dat God ons het geloof en de discipline zal geven om deze leringen na te volgen. □

Toen president Benson als profeet werd geroepen, zei hij: 'Ik houd van alle kinderen van God.'

Rechts: In zijn vrije tijd draagt president Benson graag een cowboyhoed.

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. We hoeven maar om ons heen te kijken om te zien dat de wijsheid der wijzen en het verstand van de voorzichtigen zal vergaan.
2. De werkelijke basis van ons geloof en werken is de vaste overtuiging in ons hart dat God zijn wil door zijn dienstknechten aan zijn kinderen bekendmaakt.
3. Wij zijn niet alleen dankbaar voor de profeet Joseph Smith, die dit werk in opdracht van de Heer heeft hersteld, maar ook voor alle profeten die na hem zijn gekomen.
4. De vrede, de vooruitgang en de voorspoed van dit volk komt voort uit het naleven van de wil van de Heer, die wordt uitgesproken door de dienstknecht des Heren – de president van de kerk.

FOTOGRAF: WEDEN ANDERSON

FOTOGRAF: JED CLARK

HOOR HET LIED

Richard M. Romney

Als Såde haar lied speelt en je met je hart luistert, zul je meer horen dan alleen muziek.

In de gangen van de Finse middelbare school haasten de leerlingen zich van de ene naar de andere klas. Onderwijl lachen en kletsen ze.

Maar hier in het muzieklokaal, met gouden sierranden en mooie boogramen, klinken de geluiden gedempt en ver weg. Hier heerst een vredige sfeer. De 15-jarige Såde Metsätähti staat op het punt een stuk op de piano te spelen.

Såde had veel verschillende stukken kunnen spelen, klassiek of modern. Maar nu had ze alleen nog maar tijd om één

Luister naar het lied dat Såde, haar broer Vesa en haar beste vriendin Saria horen – het lied van geloof en liefde.

lied te spelen en te zingen. En daarom speelt en zingt ze haar lievelingslied. De wijs is eenvoudig, maar wel bijzonder. De 16-jarige Saria Karhunen zingt met het refrein mee. Ze zijn al van kinds af aan vriendinnen, en als ze samen zingen, zie je op de een of andere manier de eenheid en de vriendschap.

Na afloop van het lied, zegt Saria: 'Dat lied is net een gebed.' Såde knikt instemmend.

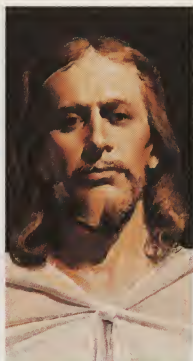
De Engelse versie van het lied is getiteld: 'Look Inside' (Kijk naar binnen). Maar de Finse versie, die door de moeder van Såde, Virpi, is vertaald drukt dat nog sterker uit: 'Sy-dämees kun katsot', ofwel 'Als je in je hart kijkt'.

Såde zegt: 'Ik weet dat andere mensen de tekst en de muziek hebben geschreven, maar altijd als ik het speel en zing heb ik het gevoel dat het mijn lied is. Ik denk dat iedereen een eigen lied heeft, als je maar aandachtig genoeg luistert.'

De tweede bel gaat en dat betekent het einde van de korte uitvoering. Såde en Saria hebben een strak lesschema op de

Säde zegt: 'Met het evangelie in je hart kun je de Heiland in alle dingen zien en horen: op school, in bloemen en in vriendschap.'

Puolalanmaen Koulu, een school voor muzikaal begaafde leerlingen. Behalve in muziek krijgt Säde ook les in Zweeds, rekenen, Fins, sport, Engels, biologie, aardrijkskunde en Frans.

Zij en Saria volgen ook iedere dag het seminarie en komen een keer per week met de andere seminariecuristen van de wijk bij elkaar.

Die avond is er een activiteitenavond in de kerk en seminariecuristen, instituutcuristen, scouts, medewerkers familiesgeschiedenis en andere wijkleden komen voor verschillende redenen bij elkaar – maar allemaal als broeders en zusters.

'Hoe kun je dichter tot Jezus Christus komen?' vraagt Auli Haikkola, de seminarieleerkracht.

'Door de Schriften te bestuderen,' zegt Aki Keskinen.

Todd Katschke zegt: 'Door te bidden en naar de kerk te gaan.'

'Door in het gezin over de Heiland te spreken,' zegt Jukka Merenluoto.

'Door goede dingen voor anderen te doen,' zegt Joni Mikkonen.

Maar de les blijven een aantal leerlingen nog wat napraten. Ze spreken over het seminarie en hoe het jongeren voorbereidt op een zending, over het vroege ontstaan om de Schriften te bestuderen, over gebed, gezinnen, het priesterschap, de Heilige Geest en nog vele andere zaken die de jeugd in de kerk gemeen heeft.

'De meeste mensen in Finland spreken niet over godsdienst', zegt Maria Sokoli. 'Ze gaan maar een of twee keer per jaar naar de kerk. Ze kunnen niet begrijpen dat het zo'n belangrijk onderdeel van mijn leven is.'

'Mijn vrienden die geen lid van de kerk zijn waarderen me', zegt Heidi Hankiala. 'Maar het is toch moeilijk als ze allemaal alcohol drinken en andere dingen doen die ik niet wil doen.'

'Maria, Heidi, Saria en ik zijn allemaal met het evangelie opgegroeid', legt Säde uit.

'De meeste leden van onze wijk zijn in het evangelie opgevoed. Maar nu groeit de kerk hard en ik zie haar in de toekomst alleen maar harder groeien als er niet alleen in Finland, maar ook in Rusland, Oost-Europa en over de hele wereld steeds meer jonge mensen lid van de kerk worden. De kerk is de hoop voor de toekomst, en de jeugd is de hoop voor de kerk.'

De tijd is maar al te snel voorbijgegaan. De jongeren zeggen elkaar gedag en gaan naar huis. Het seminarielokaal is leeg en er zijn bijna geen mensen meer in het kerkgebouw.

Toen klonk het lied weer.

Säde, die op haar moeder zit te wachten, is achter de piano gaan zitten. Deze is niet zo mooi als de zwarte vleugel in het muzieklokaal. Het is een gewone bruine piano met een kras in de lak en twee toetsen die lijven hangen. Maar de melodie blijft hetzelfde: 'Als je in je hart kijkt'.

Het lied van geloof gaat voort.

SUOMI

FINLAND

EEN BAKEN IN DE OOSTZEE

Giles H. Florence jr.

Er wordt wel gezegd: 'Toen God klaar was met de schepping van de aarde heeft hij al het overgebleven boomzaad hier in Suomi laten vallen.' Suomi – Finland – betekent moerassig land. Van Lapland tot aan de Oostzee is Finland bedekt met een dik oerwoud van dennebomen, sparren en berken. De bomen staan zo dicht bij elkaar dat het land vanuit de lucht op een enorme mosvlakte lijkt.

De Finnen hebben een woord dat hun nationale karakter weergeeft: *sisu*. Het betekent: 'niet opgeven; doorzetten.' Dit uithoudingsvermogen, deze vastberadenheid en onverschrokkenheid – zelfs hardnekkigheid – zijn waarschijnlijk de oorzaak van het feit dat

Finland nooit een Oostblokland is geworden. De afgelopen tweehonderd jaar hebben de Finnen de enorme Russische legers kunnen weerstaan. En hoewel ze in 1940 hun geliefde bossen van Oost-Karelië aan de Russen hebben moeten afstaan, waardoor hun land met tien procent is verkleind, hebben ze hun onafhankelijkheid behouden en zijn ze een baken van vrijheid gebleven.

Als een Fin eenmaal tot het evangelie bekeerd is, wordt hij door het *sisu* en het geloof een toegewijd lid van de kerk. En hoewel de kerk hier niet zo hard groeit als in andere delen van de wereld, worden de verbonden die iemand bij de doop sluit, niet gemakkelijk verbroken.

EEN BETROUWBARE BOODSCHAP

Matti en Kirsti Salmi zijn een voorbeeld van dit geloof en deze Finse vastberadenheid. Ze wonen in de stad Kemi, aan de westkust, aan het noordelijke topje van de Botnische Golf, minder dan honderd kilometer onder de noordpoolcirkel. In 1988 waren broeder en zuster Salmi het eerste Finse zendelingsechtpaar in hun eigen land.

Kirsti was in 1973 in Kuopio lid van de kerk geworden, nadat de zendingen haar 'een evangelie hadden onderwezen dat een betrouwbare en ware boodschap leek, vooral na het lezen van het Boek van Mormon.' Matti was 48 jaar toen de zendingen in 1978 'een niet te ontkennen sterke geest bij zich hadden'. Ook hij werd gedoopt. Ze leerden elkaar in 1981 bij de Zwitserse tempel kennen.

Wat waren we blij met onze zendingen, zegt Matti. 'Al de eerste week kwamen we in contact met de eerste mensen die we onderwezen. Binnen een maand werden ze gedoopt; daarna kwamen er steeds meer dopen.'

'Ook als de mensen niet werden gedoopt,' zegt Kirsti, 'hadden we niet het gevoel dat we ze voor niets hadden onderwezen. Aan de andere kant, als sommige dingen duidelijker voor ze worden, zullen velen het evangelie toch aanvaarden.'

Hun werk resulteerde in drie jonge bekeerlingen in Savonlinna, de prachtige locatie van de jaarlijkse operafestivals. De stad ligt indrukwekkend op een eilandengroep in het midden van het grootste van de 180 000 meren in Finland. 'We hebben enorm van ons werk

Seija en Vesa Linnanen uit Helsinki vinden dat het evangelie hen helpt bij de opvoeding van hun vier kinderen.

Boven: Het merengebied van Finland. Onder: Ouderling Harry Aho uit Finland (links) en zijn collega uit Amerika op zending in het Zendingsgebied Helsinki-Oost.

in dat prachtige gebied genoten', zegt broeder Salmi. 'De leden zijn aan het evangelie toegewijd en hebben ons enorm geholpen.'

'Het samen onderwijzen in de eeuwige beginselen en het liefhebben van anderen heeft onze huwelijksband meer dan iets anders verdiept en gestrekt', zeggen broeder en zuster Salmi.

LIEFDE GEVEN

De meeste Finnen spreken Fins; ze hebben echter veel overeenkomsten

met Zweden. Er woont een grote Zweedstalige minderheid in de steden aan de zuid- en westkust. Verkeersborden en officiële publikaties zijn daar tweetalig, zowel Fins als Zweeds. De officiële naam van dat gebied is *Suomen Tasavalta*, maar het wordt ook vaak *Suomi Finland* genoemd.

'Onze volksaard om dingen met elkaar te delen en met elkaar om te gaan is een goede basis om het evangelie uit te dragen', zegt president Pekka Roto van de Ring Tampere. 'Er zijn echter verscheidene redenen waarom het niet zo snel gaat als we graag zouden willen. De staatsgodsdienst is al zo lang gevestigd dat de leden *sisu* hebben, hoewel ze niet vaak naar de kerk gaan. Daarom zijn ze meestal niet geïnteresseerd om over een andere kerk te praten.

'Maar volgens mij is, ironisch genoeg, het grootste obstakel voor de verkondiging van het evangelie in Finland de hoge levensstandaard. Net als de bewoners van veel andere landen zijn Finnen hardwerkende mensen die in hun leven weinig tijd voor geestelijke zaken overlaten.' Hij legt uit dat de regering de burgers van zoveel voorziet dat de Finnen niet makkelijk offers brengen – en dat de profeet Joseph Smith heeft onderwezen dat offervaardigheid een wezenlijk onderdeel van het evangelie is.

'Onze priesterschapsleiders zijn op hun taak berekend en doen het met plezier', zegt president Seppo Forsman van de Ring Helsinki. 'Alleen de dagen zijn te kort.' Na de organisatie van de ring in 1976, was er twee jaar lang een dui-

delijke groei te zien. Daarna was er een teruggang tot en met 1988. Nu met de toenemende groei en het begeleiden van de nieuwe bekeerlingen blijft 75 procent van de pasgedoopte leden actief. Met 120 voltijdzendingelingen zijn er in 1990 125 mensen gedoopt, waardoor het ledental opliep tot boven de 4 200. Er zijn twee ringen – allebei in het zuiden, in de dichtstbevolkte gebieden – elf wijken, negentien gemeenten en drie districten.

DE ZENDING VAN DE JEUGD

Meer dan 50 procent van de in aanmerking komende jongeren van de Ring Tampere zijn momenteel op zending. De jeugd uit beide ringen is sterk en goed op een zending voorbereid. 70 procent van de jongemannen en jonge vrouwen is actief, en tachtig procent daarvan doet mee aan het seminarie.

De meeste HLD-ouders in Finland hechten veel waarde aan een goede opleiding en verwachten veel van hun kinderen. Het naleven van de evangeliebeginselen geeft de jeugd een doel naast hun eigen verlangens. 'Dergelijke voordelen helpen onze jeugd om boven het gemiddelde te presteren en stellen hen in staat vriendelijk voor anderen te zijn en hen te helpen', zegt Anna Kaarina, de vrouw van president Roto. Hun kinderen, Matti, Liisa en Kaisa hebben alle drie leidinggevende posities op school bekleed en zijn uitzonderlijk goede leerlingen.

Liisa is in Utah op zending geweest. Matti, die in Frankrijk studeert, heeft

Het eerste Finse zendelingechtpaar, Kirsti en Matti Salmi (rechts) zijn op bezoek bij Steven en Donna Mecham, die het Zendingsgebied Helsinki van 1987 tot en met 1990 presideerden.

een presentatie aan het parlement gegeven over het milieu in Finland.

AANDACHT TREKKEN

Voor een echtpaar is het dure levensonderhoud erg zwaar in een land waar gemiddeld 1,8 kinderen per gezin worden geboren en waar de meeste moeders werken. Voor een gezin met elf kinderen, zoals dat van Tapani en Sinikka Friström is dat een enorme uitdaging.

De familie Friström heeft geworsteld met de vraag wat voor hen het beste was.

Voor een echtpaar met minder sisu zou de keus ongetwijfeld op een van de vele aantrekkelijke aanbiedingen zijn gevallen die Sinikka heeft gekregen om voor het grootste farmaceutische bedrijf van het land onderzoek te verrichten. Ook heeft ze aanbiedingen gekregen om op de universiteit van Helsinki te doceren, waar ze zelf als student heeft uitgeblonken. Sinikka heeft echter voor haar gezin gekozen. Ze is wijkorganiste en jeugdwerkpianiste, en Tapani is lid van de hoge raad.

Grote gezinnen worden in Finland niet echt belachelijk gemaakt, maar ze

Sinikka en Tapini Friström uit Helsinki met hun kinderen (van links naar rechts) Jyry, Otso, Pilvi, Tuuli, Pyry, Kukka, Meri en Visa. Suvi (Skinner) staat er niet op. Rechts: De 11-jarige Juha Linnanen.

trekken wel de aandacht en er worden ook vaak vragen gesteld. De meest gestelde vraag aan Jarkko Metsätähti en zijn vrouw Virpi luidt: 'Hoe kun je je zoveel kinderen veroorloven als je niet rijk bent?' Virpi en Jarkko komen vaak in de verleiding om te antwoorden dat ze enorm rijk zijn – omdat ze zeven kinderen hebben.

De familie Metsätähti woont in Turku, aan de zuidwestkust, tot 1812 de hoofdstad van Finland. Rond hun huis staan meer dan twaalf grote, oude appelbomen. Jarkko heeft zijn eigen bedrijf. Hij produceert en exporteert edu-

catieve computersoftware over de hele wereld. 'Ons gezin is ons leven,' zegt hij, 'Virpi en ik hebben geen interesses die belangrijker zijn dan onze kinderen.'

Hun gezin bestaat uit vier jongens en drie meisjes. Zij hebben allemaal artistieke en muzikale talenten. Hun dochter Säde is een typisch voorbeeld: ze speelt piano, zingt, maakt haar eigen kleding en studeert Engels (zie 'Hoor het lied' op blz. 8).

Virpi, een huismoeder met een universitaire graad in natuurkunde, houdt van studeren. Ze vindt het leuk om muziekavonden op ringniveau te organiseren.

ren en ze heeft veel lofzangen van de kerk in het Fins vertaald.

Jarkko is gemeentepresident geweest en raadgever van de ring president. Nu, na dertig jaar dienstbetoon in de kerk, heeft hij 'een nieuwe dimensie gevonden in een van de belangrijkste roepingen – scoutleider'. Zijn groep bestaat uit meer dan vijftig leden. Zijn scouts hebben onlangs een inzamelingsactie voor de armen in Roemenië gehouden.

Ook kleinere HLD-gezinnen trekken de aandacht. De schoolmeester van de 11-jarige Juha Linnanen heeft zijn ouders vertelt dat hij zoveel bewondering had voor de manier waarop het echtpaar Linnanen met hun kinderen omging. 'Dat was een geweldig compliment', zegt zuster Seija Linnanen, ZHV-leidster op ringniveau en moeder van vier kinderen in de leeftijd van 4 tot en met 21.

Haar echtgenoot, Vesa, die keukens verkoopt, voegt hieraan toe: 'Ik heb zoveel uit het evangelie geleerd. Ik dacht vroeger dat kinderen gewoon zouden opgroeien. Maar de evangeliebeginzelen hebben me doen inzien dat het mijn taak is hen te begeleiden bij het ontdekken van de waarheid. Seija en ik hebben ons best gedaan om onze kinderen in de wijsheid van de Heer op te voeden, naarmate wij die wijsheid zelf leren.'

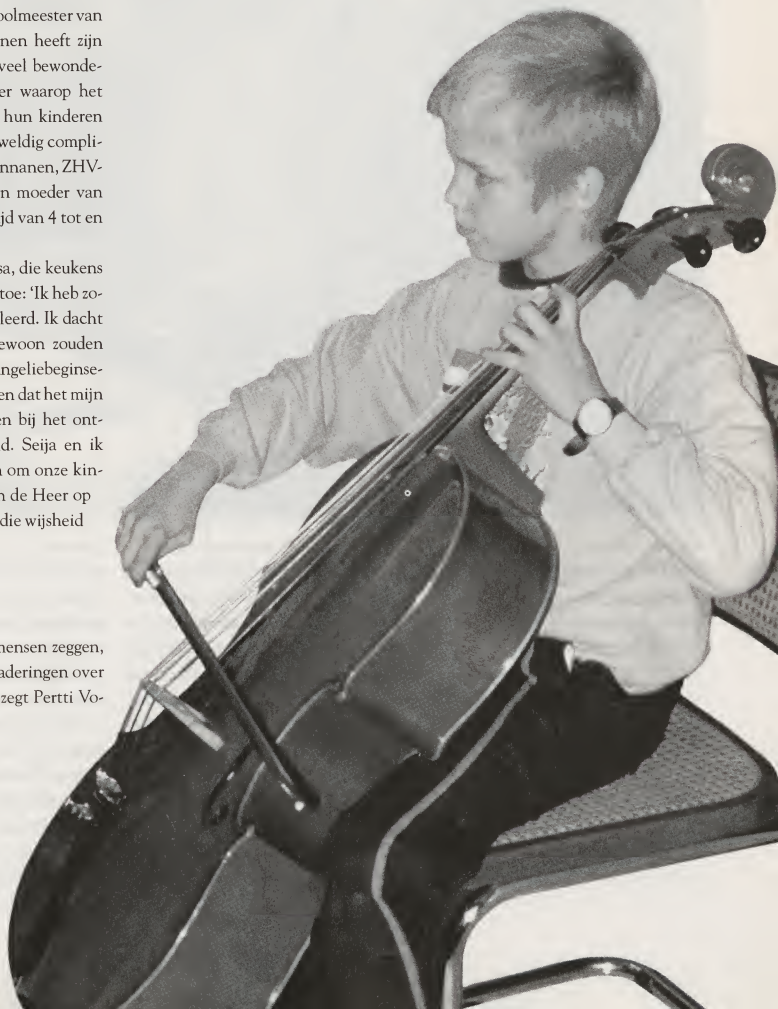
LICHTSTRALEN

'Het is waar wat de mensen zeggen, dat de sfeer in onze vergaderingen over de hele wereld gelijk is', zegt Pertti Vo-

rimo, een zakenman die met zijn gezin in de Wijk Espoo woont. 'Maar wat mij altijd zo opvalt is de verscheidenheid onder de leden. De Heer heeft deze wereld niet voor niets in al zijn verscheidenheid geschapen. We moeten elkaar ondanks de verschillen respecteren en niet op zoek gaan naar een oppervlak-

kige eenheid. Het evangelie leert ons eenheid door verscheidenheid.'

Om te zien hoe de Finse leden een eenheid van geloof bereiken, moet je naar de verschillende individuen kijken als zij dienen, leren en samen offers brengen voor de opbouw van het koninkrijk.

Arja Lilja staat goed bekend om de lekkere spijzen die uit haar keuken komen. Zij woont met haar man Kari, die reclametekenaar is, vlakbij Helsinki.

Voor Hannu Sorsa van de Wijk Helsinki 3 was een voltijdzending een offer. 'Ik houd zoveel van muziek – spelen, oefenen, componeren en arrangeren – dat het een offer was om mijn dagelijkse toewijding aan muziek achter te laten en twee jaar lang het evangelie te verkondigen. Maar ik ben er enorm door gezegend.'

Hannu is nu bezig om op 28-jarige leeftijd zijn muziekopleiding aan de Sibelius Academie af te ronden. Het is het beste conservatorium van Finland, genoemd naar Jean Sibelius, de bekendste componist die Finland heeft voort-

gebracht. Hannu speelt piano, saxofoon, klarinet en verschillende soorten slagwerk. 'Hij is ook in de ring bijna altijd bezig met dirigeren, leiden en begeleiden van muziek', zegt Leena Multamäki, die in een van de vele producties meezingt.

Leena komt uit Savonlinna en werkt voor het Finse vertaalbureau van de kerk in Helsinki. Haar vader is president van het district Kuopio. 'De goede werken van de leden zijn kleine lichtstralen', zegt Leena. 'We zijn klein in getal maar nadrukkelijk aanwezig.'

'Voor de alleenstaande leden in Fin-

land betekent het evangelie een groter vermogen tot liefhebben', zegt Mirja Suonpää, leidster van de alleenstaanden in de Ring Helsinki. 'Ik houd van de kerk. De mensen, de activiteiten en de leerstellingen hebben inhoud aan mijn leven gegeven. Nu ik lid ben, ben ik veel gelukkiger; ik zie de dingen nu volledig anders dan voorheen.'

'Mensen zagen mij veranderen', zegt ze. 'Ik houd me nu met belangrijkere zaken bezig en ik stoer me niet meer aan de zaken waar ik me vroeger aan ergerde.'

Als verpleegkundige in een psychiatrische inrichting heb ik uit het evangelie lessen geleerd die me de behoeften van de kinderen van onze Hemelse Vader hebben doen begrijpen. Hierdoor ben ik in staat om meer troost, geduld en kracht op te brengen dan voorheen.'

DE WARMTE VAN HUN LICHT

De leden in Finland delen de warmte van hun geest met hun Russische burens aan de andere kant van de koude Finse Golf en ten oosten van oud Karelië politieke barrières aangaande godsdienst zijn verwijderd, doen veel Finnen zendingswerk in die gebieden.

Echtparen zoals broeder en zuster Jákko uit Lappeenranta, broeder en zuster Laitinen uit Oulo, broeder en zuster Lammintause uit Jyväskylä, broeder en zuster Kirsí uit Lahti en broeder en zuster Kempainen uit Helsinki werken al sinds 1989 iedere zondag met de leden in Rusland samen. Eerst hebben zij over hun getuigenis en hun liefde

voor de Heiland gesproken. Naarmate er meer leden kwamen, zijn deze getrouwe Finnen aan het werken, organiseren en trainen geslagen om de nieuwe leden in Vyborg, St. Petersburg en Tallinn voor te bereiden, zodat ook zij kerkdiensten kunnen leiden en priesterschapsverordeningen kunnen verrichten. 'Sinds Kari Haikkola in 1977 als president van de eerste Finse ring was geroepen, hebben we deze dag zien aankomen', zegt Jussi Kempainen, president van het Baltische district. 'Het is een grote zegen om het evangelie naar onze broeders en zusters in Rusland te kunnen brengen. De Heer geeft gehoor aan het jarenlange gebed en het geduldige geloof van de mensen.'

Stephen Mecham uit Ogden (Utah), die in 1987 werd geroepen om het Zendingsgebied Helsinki te presideren, zegt: 'De Finnen hadden al lang de overtuiging dat zij het evangelie naar Rusland zouden brengen.'

President Kempainen voegt daaraan toe: 'Vanaf het begin hebben we het gevoel gehad dat de weg voor ons was bereid. Er zijn zoveel dingen gebeurd om het werk voortgang te doen vinden dat het niet meer toevallig kan zijn. Deze mensen zijn door de hand van de Heer voorbereid.'

Sinds de eerste zendelingen in de voormalige Sovjetunie aan het werk gingen, zijn er in verschillende steden gemeenten opgericht en zijn er drie zendingsgebieden georganiseerd. De Finse leden blijven steun geven.

Het geloof en de sisu van de Finse heiligen der laatste dagen hebben hen

Boven: Mirja Suonpää, leidster van de alleenstaanden in de Ring Helsinki. Onder: Nellie en Aimo Jakkö uit Lappeenranta hielpen mee aan de verspreiding van het evangelie in Rusland.

in staat gesteld om in hun eigen land geduldig en vastberaden te dienen, en om hun licht ook over de landsgrenzen te laten schijnen. De Finse leden hebben geleerd dat ondanks tijden van duisternis en ontmoediging het standvastige geloof uiteindelijk door de rook van antipathie heen zal dringen, ondanks politieke grenzen.

Op deze manier versterkt een dosis Finse sisu het geloof en de liefde van heiligen overall. □

DE KRACHT VA

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hoe langer ik leef en lid ben van het Quorum der Twaalf Apostelen, hoe meer ik onder de indruk raak van de toewijding van sommige mensen aan het dienen van de Heer Jezus Christus.

Enige tijd geleden presideerde ik een regionale conferentie in La Paz (Bolivia), hoog in het Andesgebergte. De leden kwamen van stadjes en dorpen uit het hele gebied van La Paz en Altiplano naar de conferentie.

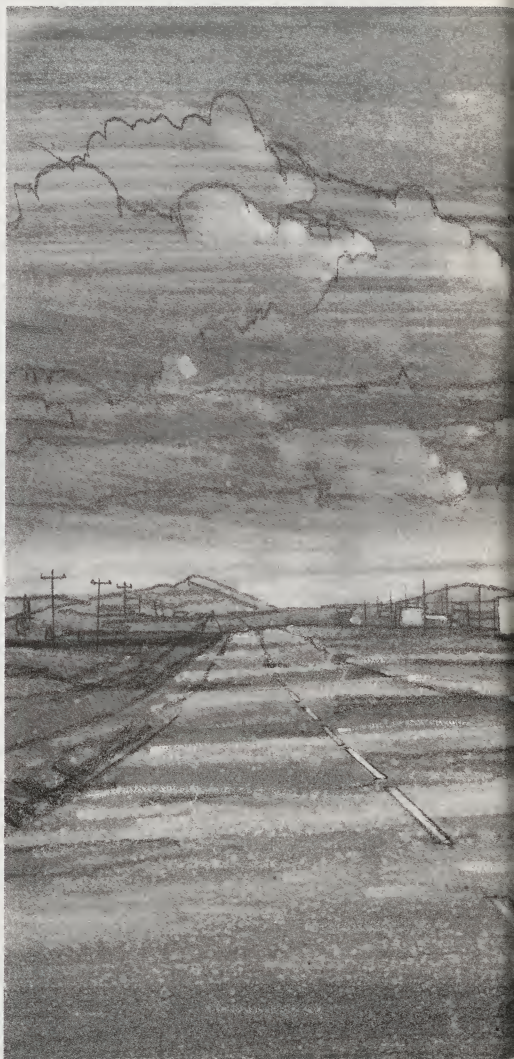
Voor de aanvang van de priesterschapsleidersvergadering stond ik voor het ringgebouw en begroette de broeders die binnenkwamen. Een oudere broeder vertelde me, met behulp van een tolk, dat hij ver van La Paz af woonde. Het viel me op dat zijn overhemd vanaf het midden van zijn borst een andere kleur had. Het bovenste gedeelte was wit, terwijl het onderste gedeelte rood-bruin was.

Hij vertelde dat hij en drie andere Melchizedeks-priesterschapsdragers meer dan acht uur onderweg waren geweest. Ze hadden het grootste gedeelte gelopen en hadden door twee rivieren moeten waden. Het rood-bruine water was tot aan hun borst gekomen. Toen ze bij de hoofdweg naar La Paz waren aangekomen, hadden ze een lift gekregen van een vrachtwagenchauffeur. De vier mannen hadden de laatste twee uur van hun reis achter in de vrachtwagen gestaan.

Ik kon me haast niet voorstellen dat iemand zoveel toewijding, moed en geloof kon opbrengen. Toen ik mijn zorg om deze goede broeder uitsprak, zei hij: 'Broeder Ballard, u bent een apostel van de Heer Jezus Christus. Ik zou zo ver lopen en door zoveel rivieren waden als nodig was om hier te komen en van u te horen wat de Heer van mij als priesterschapsleider verwacht.'

Ik was zeer door zijn antwoord geroerd. We omarmden elkaar als broeders in Gods priesterschap. Ik hoorde later dat

Getrouwe leden hebben moed en toewijding getoond door op alle mogelijke manieren lange afstanden te reizen om een regionale conferentie bij te wonen.

N TOEWIJDING

Een zuster uit Peru toont opmerkelijke toewijding door de problemen met tijd, geld en afstand te overwinnen voor haar roeping in de Lima-tempel.

hij en zijn reisgenoten helemaal niets gegeten hadden. Ook hadden ze geen slaapplek voor die nacht. Gelukkig hebben de heiligen van La Paz tijdens het conferentieweekend voor hen gezorgd.

Deze broeders staan niet alleen in hun toewijding om te dienen. Ik kan me nog een zuster in Peru herinneren die door haar bisschop werd geroepen om een 'bijzondere zending' in de Lima-tempel te verrichten. Ze staat 's morgens om drie uur op en ze vertrekt om vier uur naar de tempel. Ze moet met drie verschillende bussen om bij de tempel te komen. Ze is meer dan een derde van haar maandelijkse inkomen kwijt aan buskaartjes. Toen de bussen vanwege een staking niet reden, kwam ze toch. Ze is een keer achter in een vrachtwagen tot vlakbij de tempel gekomen. Wat een geweldige toewijding!

Ik kreeg onlangs een brief van een fijne jongeman op het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah). Zijn verhaal luidt als volgt:

'Zwemmen is een van de belangrijkste dingen in mijn leven, en mijn familie heeft enorme offers gebracht om het voor mij mogelijk te maken aan de top te komen. Ik stond altijd samen met mijn vader om vier uur 's morgens op en hij bracht me naar het zwembad. En iedere middag kwamen mijn ouders me weer ophalen. Het was erg duur om naar de wedstrijden in verschillende delen van het land te reizen, maar mijn ouders hebben alles in het werk gesteld om mij te helpen.

'Het ging steeds beter en ik kwalificeerde me voor de

Olympische voorronden. Ik kwam uit voor de universiteit van Arizona en zwom een van de snelste tijden in het land. In die tijd begon ik ook over een zending na te denken.

'Ik moest nog een jaar voor de universiteit uitkomen. Als ik zou blijven, werd ik aanvoerder van het team. Ook zou ik een beurs krijgen waarmee mijn opleiding kon worden betaald. Maar terwijl ik dagelijks voor de Olympische voorronden aan het trainen was, besloot ik toch om mijn zendingspapieren in te sturen.

'Als snel was het tijd voor de voorronden in Austin (Texas). Mijn team was favoriet en ongeveer acht van ons hadden de kans om zich te kwalificeren. Voor mij liep het niet goed af, want het lukte mij niet om mij voor het Olympische team te kwalificeren. Het doel waar ik mijn hele leven voor had gewerkt, het doel waarvoor mijn ouders het hele land hadden doorgereisd, was niet behaald. Ik wilde meteen weer verder gaan met trainen voor de volgende Olympische spelen.

'Toen dacht ik eraan dat ik mijn zendingspapieren had ingestuurd. Maar ik kon de zwemploeg toch niet als verliezer in de steek laten? Mijn trainer vertelde me dat ik al mijn persoonlijke records zou kunnen verbeteren. Als ik op zending zou gaan, zou ik alles weggooien waar ik mijn hele leven voor had gewerkt.

'De volgende week was verschrikkelijk. Er werd van alle kanten aan me getrokken. Ik sprak met mijn kerkleiders en bad en bad. Uiteindelijk had ik het overweldigende gevoel dat het nu tijd was om op zending te gaan. En met de Heilige Geest kun je toch niet in discussie gaan.

'Ik ben nu op zending. Ik heb geen spijt van mijn beslissing, en ik ben gelukkiger dan ooit. Natuurlijk is het moeilijk geweest, maar als je je leven verliest in Christus, zul je het vinden. Ik weet wat het betekent om iets te kunnen bereiken en het dan niet te halen. Ik begrijp het woord kwelling nu beter. Ik wil niet dat hetzelfde op de dag des oordeels zal gebeuren, als ik voor God sta. Er is toewijding voor nodig.

'We moeten volgens mij nu beslissen. Ik vroeg mezelf niet iedere morgen af of ik in bed zou blijven liggen of zou gaan

trainen. Ik had van tevoren een beslissing genomen en hoefde dat niet 's morgens te doen. We moeten toegewijd zijn. Maar om voor honderd procent toegewijd te zijn, hebben we de hulp van de Heer nodig. We moeten de discipline en de toewijding hebben om onze beloften na te komen, ook al is de gemoedstoestand waarin we die beloften deden, voorbij.'

We hebben allemaal moeilijkheden in het leven. De moeilijkheden van hen die in relatieve welvaart leven zijn anders dan die van hen in mindere omstandigheden. Maar we kunnen allemaal toegewijd zijn, en die toewijding moet in daden worden omgezet. Of we nu acht uur moeten lopen en in onze zondagse kleding door rivieren moeten waden om een priesterschapsvergadering bij te wonen, of dat we ons levensdoel opzij moeten zetten om op zending te gaan, de Heer ziet en zegent hen die hun toewijding in praktijk brengen.

In Jakobus 2:14-26 kunnen we lezen dat als we ons geloof willen bewijzen, we moeten werken.

'Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel,

'En iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?

'Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood' (de verzen 15-17).

Als voor u de tijd komt om voor uw geloof te offeren, zult u dan het geloof hebben om dat offer te brengen? Hebt u voor uzelf besloten dat u alles zult doen wat de Heer verlangt? Hebt u voldoende zelfdiscipline om dat besluit op ongelegen of onplezierige momenten na te komen? Ik wil u allen aanmoedigen om de Heer nu te beloven dat u zijn opdrachten, of die van zijn dienstknechten, zult uitvoeren. Misschien is het offer groot; misschien is het offer klein. Maar ik hoop dat u allen de kracht en de integriteit zult hebben om naar uw geloof te handelen, opdat u eenmaal smetteloos voor de Heer zult staan en zult weten dat u al het mogelijke hebt gedaan om Hem te dienen.

FLORA BENSON

19 augustus jongstleden was de begrafenis van Flora Smith Amussen Benson (91), de vrouw van president Ezra Taft Benson. Zij was op 14 augustus thuis, in Salt Lake City (Utah) een natuurlijke dood gestorven.

Ze maakte kennis met haar man toen zij beiden aan het Utah State Agricultural College in Logan (Utah) studeerden. Ze traden op 10 september 1926 in de Salt Lake-tempel in het huwelijk.

Zuster Benson was op 1 juli 1901 in Logan geboren. Ze was het jongste kind van Carl Christian en Barbara McIsaac Smith Amussen. Haar Deense vader was een van de eerste pioniers die een juwelierszaak begonnen in Salt Lake City. Hij was daar uit St. Louis (Missouri) heen getrokken met een

ossewagen. Flora heeft haar vader nooit gekend; hij overleed toen zij een jaar oud was.

Flora volgde voortgezet onderwijs in Logan en in Californië, waarna ze haar doctoraal haalde aan het Brigham Young College in Logan en vervolgens verder studeerde aan het Utah State Agricultural College.

Voor haar huwelijk vervulde ze een zending in Hawaï.

Op hun huwelijksdag vertrokken Ezra Taft Benson en zij uit Salt Lake City naar Ames (Iowa), waar haar man zich aan Iowa State als student had ingeschreven. Zijn carrière als agrarisch bestuurder bracht het gezin in 1939 voor een periode van vijf jaar naar Washington D.C. Daar kwamen ze in 1953 voor een periode van acht jaar terug omdat ouderling Benson minister van landbouw was in het kabinet van president Dwight D. Eisenhower.

In 1943, tien jaar voordat hij deel ging uitmaken van de regering van de Verenigde Staten, was broeder Benson geroepen als lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Flora

President en zuster Benson. (Met dank aan Busath Photography.)

steunde haar man zowel in zijn kerkelijke als regeeringstaken door het voortouw te nemen in de opvoeding van hun zes kinderen. Toen hun kinderen groot waren, was zij tijdens de wereldreizen van haar man bijna altijd aan zijn zijde te vinden.

Toen ouderling Benson aan het eind van de Tweede Wereldoorlog door president George Albert Smith gevraagd werd naar Europa te gaan om daar toezicht te houden op de na-oorlogse hulp aan de leden van de kerk in dat gebied, bleef zuster Benson thuis en zorgde trouw voor gezin en huis. Ze schreef regelmatig om haar man op te bouwen en te steunen, en ze zorgde in de tien maanden dat hij weg was vol toewijding voor haar kleine kinderen.

Ze heeft eens gezegd dat ze eigenlijk twaalf kinderen wilde, maar 'ik besloot genoeg te nemen met een select half dozijn'.

Haar gezin was van het allergrootste belang voor haar. 'De beste manier om kinderen te trainen en te leiden,' heeft ze gezegd, 'is zoveel mogelijk bij ze te zijn.'

President Benson heeft over zijn vrouw gezegd: 'Ze heeft met [onze kinderen] gespeeld, gezongen, gehuild, en gestudeerd en getrouwd naar al hun behoeften gekeken. Haar grote geloof kent geen grenzen. Wanneer problemen de kop opsteken, gaat ze altijd in gebed naar de Heer - meestal met het hele gezin, en vaak in een speciaal gebed met alleen de direct betrokkenen. Ze heeft al haar kinderen een sterk getuigenis van het evangelie gegeven en is voor mij een voortdurende bron van inspiratie.'

Flora Benson heeft tegen een journalist eens het volgende opgemerkt over haar gezin: 'Geen enkele ouder kan zes betere kinderen hebben, trouwer aan de kerk en haar leringen

en aan elkaar. Dat, en mijn mans roeping in de kerk, is mijn grootste beloning. Het is mijn leven.'

Hoe moeilijk het is om de vrouw van een lid van het kabinet te zijn heeft zuster Benson nooit overweldigd. Ze heeft daarover eens opgemerkt: 'De sociale activiteiten in het Witte Huis en elders zijn veeleisend, maar gaan nooit ten koste van onze normen en hebben nooit verwaarlozing van ons gezin tot gevolg.'

In Washington D.C. kreeg ze in de society-kringen de reputatie de mensen op charmante wijze bij haar thuis te ontvangen en bezig te houden zonder alcohol, thee of koffie te schenken, en zonder voor amusement terug te vallen op kaartspelletjes. In die periode werd ze dan ook een keer gekozen als Amerika's huisvrouw van het jaar. In haar jeugd vervulde Flora al diverse functies in de kerk, en als volwassene was ze werkzaam in een ZHV-presidium, als ZHV-presidente van een wijk, als lid van het ringbestuur van de jongevrouwen, en als leerkracht in het jeugdwerk en de zondagschool. Ze heeft van de Brigham Young University een Exemplary Womanhood Award ontvangen, van Ricks College in Rexburg (Idaho) de Distinguished Achievement Award, en is in 1985 door een HLD-studentenorganisatie voor vrouwen gekozen als vrouw van het jaar wegens haar liefde voor haar gezin en huishouden.

Zuster Flora Benson laat president Benson achter en twee zoons, vier dochters, 34 kleinkinderen en 51 achterkleinkinderen. <

Twée algemene autoriteiten geroepen tot het Presidium der Zeventig

*De ouderlingen Didier en Porter ontvangen
nieuwe roeping per 15 augustus 1992*

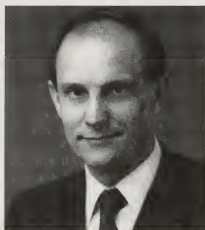
Het Eerste Presidium heeft bekendgemaakt dat de ouderlingen Charles Didier en L. Aldin Porter vanaf 15 augustus deel zullen uitmaken van het Presidium der Zeventig. Zij zijn geroepen omdat naar verwachting twee leden van het Presidium der Zeventig, de ouderlingen Marion D. Hanks en Robert L. Backman, in oktober hun emeritaat verleend zullen krijgen. Zowel ouderling Didier (56) als ouderling Porter (60) zijn lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ouderling Didier was sinds oktober 1991 raadgever in het presidium van het Gebied Utah-Noord en assistent van de algemeen bestuurder van de afdeling leerplannen van de kerk. Ouderling Porter was sinds oktober 1989 president van het Gebied Utah-Zuid en is adjunct-directeur van de afdeling zendingswerk van de kerk. In zijn nieuwe opdracht in het Presidium der Zeventig zal ouderling Didier werkzaam zijn als algemeen bestuurder van de afdeling priesterschapszaken en ouderling Porter als algemeen bestuurder van de afdeling zendingswerk.

Ouderling Porter is vijf jaar algemeen autoriteit; toen het Tweede Quorum der Zeventig gesticht werd op 1 april 1989, werd hij gesteund als lid van dat quorum. Op 6 april 1991 werd hij gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ten tijde van zijn roeping als algemeen autoriteit was ouderling Porter werkzaam als president van het Zendingsgebied Baton Rouge (Louisiana). In die roeping was hij werkzaam tot juli

1987. Voorheen was hij werkzaam als patriarch van de ring Boise Idaho-Noord en als raadgever in het presidium van de Boise-tempel. Hij is op 30 juni 1931 in Salt Lake City geboren als zoon van J. Lloyd en Revon Hayward Porter. Als jongeman heeft hij van 1950-1952 een zending vervuld in het Zendingsgebied Westelijke Centrale Staten.

Op 19 februari 1953 trouwde hij in de Idaho Falls-tempel met Shirley Palmer uit Houston (Texas). Zij hebben zes kinderen. Hij heeft een graad behaald aan de Brigham Young University en was ten tijde van zijn roeping in voltijsde dienst van de kerk directeur van een firma voor financieringsplanning.

Ouderling Didier is op 3 oktober 1975 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Ten tijde van zijn roeping tot de Zeventig was hij werkzaam als regionaal vertegenwoordiger. Van 1970 tot 1973 was hij president van het Frans-Zwitserse Zendingsgebied. Hij is ook gemeentepresident geweest van de Gemeente Luik (België).

Hij werd geboren op 5 oktober 1935 te Elsene (België) als zoon van André Didieren

Gabrielle Colpaert. In 1957 werd ouderling Didier lid van de kerk. Hij behaalde een graad in economie aan de universiteit van Luik en diende als reserveofficier in de Belgische luchtmacht.

Ouderling Didier trouwde op 14 oktober 1961 met Lucie Lodomez uit Luik; zij hebben twee zonen.

Voor zijn roeping in voltijdse dienst van de kerk werkte hij voor de afdeling vertalingen van de kerk en het distributiecentrum in Frankfurt, en was hij beheerder van het centrum in Luik. Ouderling Didier spreekt vijf talen vloeiend: Nederlands, Frans, Duits, Spaans en Engels.

Ouderling Hanks (70) is op 4 oktober 1953 als algemeen autoriteit geroepen in het Eerste Quorum der Zeventig. Hij is sinds 1984 lid van het Presidium der Zeventig en is algemeen bestuurder van de afdeling priesterschapszaken. Voor die tijd, van 1976 tot 1980, was hij werkzaam in het Presidium der Zeventig. Hij was president van de Salt Lake-tempel van 1982 tot 1985 en president van het Zendingsgebied Groot-Brittannië van 1962 tot 1964.

Ouderling Backman (70), algemeen bestuurder van de afdeling zendingswerk van de kerk, is sinds 6 oktober 1985 lid van het Presidium der Zeventig. Op 1 april 1978 is hij gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij was van 1972 tot 1974 president van de OOV van de Aäronische Priesterschap, en van 1979 tot 1985 president van de jongemannen. Hij was van 1966 tot 1969 werkzaam als president van het Zendingsgebied Noordwestelijke Staten.

In het Kerknieuws van De Ster van augustus 1992 meldden wij dat het Eerste Presidium vijftien nieuwe algemene autoriteiten heeft geroepen als leden van het Tweede Quorum der Zeventig. In dit nummer beginnen wij met de publikatie van de korte levensbeschrijvingen van deze vijftien algemene autoriteiten.

**Merrill J. Bateman
van de Zeventig**

Meermaals hebben gebeurtenissen in het leven van ouderling Merrill J. Bateman die aanvankelijk heel gewoon leken, geleid tot kansen om te dienen in de kerk.

Een aantal jaren geleden verhuisden de Batemans samen met enkele andere gezinnen naar een kleine Engelse gemeente; zij woonde er lang genoeg om mee te helpen aan de bouw van een nieuw kerkgebouw en om de gemeente te versterken door deel te nemen aan het zendings- en het heractiveringswerk.

Voor die tijd was hij reeds vele malen op zakenreis geweest in Afrika; na de openbaring aangaande het priesterschap in 1978 bleken deze ervaringen hun nut te bezitten daar hij kon meehelpen aan het plannen van de groei van de kerk in de

landen die hij bezocht had. Deze keer echter was zijn roeping onmiskenbaar.

Hoewel zijn uitgebreide ervaring in internationaal management van pas kan komen, vindt hij zelf dat hij geloof in de Heer en toewijding aan zijn werk het meest nodig zal hebben. Beide toont ouderling Bateman zonder enige reserve.

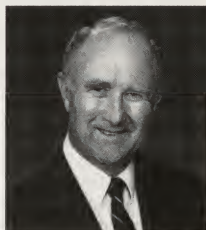
'Hij is zeer toegewijd in alles wat hij doet' zegt zijn vrouw Marilyn.

Zijn leven lang heeft hij toegewijd gewerkt in de kerk. Sinds hij getrouwd is, is hij zeven maal hogeraadslid geweest in verschillende delen van de wereld. Hij is bisschop geweest, lid van een districtspresidium, president van een ring aan de Brigham Young University en president van de ring Provo Utah Sharon-Oost. Ten tijde van zijn roeping als algemeen autoriteit was hij werkzaam als regionaal vertegenwoordiger.

Als organisatiedeskundige was hij tevens president van twee verschillende ondernemingen. Hij heeft ook verscheidene leidinggevende functies gehad bij een bekende grote snoepgoedfabrikant. Hij is decaan geweest van de school voor management van de BYU en heeft

economie gedoceerd zowel aan de BYU als aan de United States Air Force Academy.

Hij is op 19 juni 1936 geboren in Lehi (Utah) en heeft zijn jeugd doorgebracht in American Fork (Utah). Hij is op 23 maart 1959 getrouwd met Marilyn Scholes; zij hebben zeven kinderen en elf kleinkinderen.

**C. Max Caldwell
van de Zeventig**

C. Max Caldwell heeft zijn jeugd in Vernal (Utah) doorgebracht. Hij ging er graag kamperen en vissen in de nabijgelegen bergen. Maar hij hield niet alleen van de bergen: 'Ik herinner mij dat ik toen ik amper tien jaar was het gevoel van de waarheid van het evangelie bijzonder sterk kreeg tijdens een getuigenisdienst. Ik stond op en kon mijn tranen niet bedwingen toen ik uiting gaf aan dat gevoel.'

Hij is op 4 december 1933 in Salt Lake City geboren, maar hield van zijn jeugd in Vernal. Tijdens zijn jaren in het voortgezet onderwijs deed hij aan basketbal, voetbal, honkbal en atletiek. Aan de University of Utah studeerde hij bedrijfswetenschappen en haalde hij zijn kandidaats. In september 1952 trouwde hij

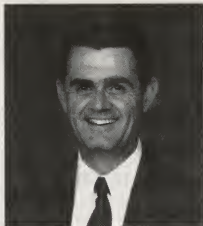
in de Salt Lake-tempel met zijn jeugdvriendin, Bonnie Lee Adamson. Zij hebben vijf kinderen.

Broeder Caldwell heeft van 1953 tot 1955 een zending vervuld in het Zendingsgebied Noordelijke Centrale Staten. Na van 1958 tot 1961 als piloot betrokken te zijn geweest bij de Koreaanse oorlog, keerde hij terug naar de BYU, waar hij afstudeerde en een graad behaalde in kerkgeschiedenis en -leer.

'Toen ik als leerkracht van de kerkelijke onderwijsinstellingen ging werken en de Schriften ècht begon te bestuderen, kreeg de Heiland veel meer betekenis voor mij. Ik heb altijd geweten dat Hij bestond, maar aan mijn getuigenis van de kerk heb ik een getuigenis van Christus toegevoegd', aldus ouderling Caldwell, die aan het seminarie in Salt Lake City heeft lesgegeven en aan het instituut vlakbij de gebouwen van de University of Utah.

Ten tijde van zijn roeping als lid van de Zeventig was hij docent aan de Brigham Young University. Tevens was hij werkzaam als regionaal vertegenwoordiger in het Gebied Utah-Zuid. Van 1983 tot 1986 was hij president van het Zendingsgebied Baton Rouge (Louisiana).

'In de aprilconferentie van 1951 deed David O. McKay de volgende uitspraak: "Wat je diep in je hart denkt over Christus, is bepalend voor wie je bent en hoe je zult handelen." Buiten de heilige Schriften heeft geen enkele uitspraak mijn leven meer beïnvloed dan die', aldus ouderling Caldwell.

**Gary J. Coleman
van de Zeventig**

Ouderling Gary Jerome Coleman heeft de eer gedoopt te zijn door een ander lid van het Tweede Quorum van Zeventig dat samen met hem werd geroepen: ouderling John Madsen.

'Ik ben een bekeerling', aldus ouderling Coleman. 'Mijn ouders noemden mij Jerome naar de katholieke heilige die de bijbel heeft vertaald. Als kind wilde ik al priester worden en vanaf mijn negende was ik bijna elke zondag misdienaar.'

In 1962 kwam daar verandering in toen John Madsen, een medestudent aan Washington State University, Gary uitnodigde om het ochtendseminarie bij te wonen, waar broeder Madsen onderwees. Een paar maanden later, in november 1962, werd Gary lid van de kerk: 'Ik paste de belofte van Moroni toe en ontving een getuigenis, dat sindsdien is blijven groeien.' Acht maanden na zijn doop trouwde Gary met een andere heilige der laatste dagen die hij op school ontmoet had: Judith Renee England. Zij hebben nu zes kinderen en wonen in Pleasant View (Utah), niet ver van Weber State University, waar broeder Coleman plaatsvervan-

gend hoofd van het instituut is geweest.

Gary Coleman is op 18 september 1941 in Wenatchee (Washington) geboren en is opgegroeid in Bridgeport (Washington), op een boerderij. Hij heeft een kandidaatsdiploma aan Washington State University, waarna hij aan de Brigham Young University zijn doctoraal heeft gehaald en gepromoveerd is. Hij heeft achtentwintig jaar les gegeven voor de kerkelijke onderwijsinstellingen.

Ouderling Coleman brengt veel zendingservaring mee in zijn roeping tot de Zeventig. Hij is lid geweest van vijf presidiums van zendingsgebieden en heeft zelf het Zendingsgebied Arcadia California gepresideerd.

'Ik heb het geluk gehad om onderricht te mogen ontvangen van goede mannen en vrouwen. Door studie, onontkenbare openbaring, en persoonlijke ervaring, weet ik dat de kerk waar is. Het is een grote zegening om lid te mogen zijn van de kerk van de Heer', aldus ouderling Coleman.

**John B. Dickson
van de Zeventig**

'De enige manier waarop wij kunnen terugkeren naar onze Hemelse Vader en uiteinde-

lijk volmaaktheid bereiken, is "in volledige samenwerking met de Heiland". Mijn grootste verlangen is om anderen te helpen Hem te leren kennen en tot Hem te komen.' Aldus ouderling John Baird Dickson, die op 12 juli 1943 in Tacoma (Washington) als zoon van John H. Dickson en Helen Baird geboren is. Toen het gezin enkele jaren later verhuisde naar het nabijgelegen Arlington, waar vader Baird in de houtindustrie werkzaam was, leerde de jonge John houden van hard werken en van de natuur.

Toen hij in 1962 zijn oproep om naar het Zendingsgebied Mexico te gaan ontvangen had, vernam John dat hij botkanker had in zijn rechterarm. De dokters voorspelden dat hij niet meer dan een maand te leven had.

Hij kreeg veel steun van zijn onderlijk gezin en putte kracht uit de troostende priester-schapszegen van zijn vader. Tien maanden later ging hij op zending, dankbaar dat zijn leven gespaard bleef. Zijn arm was echter geamputeerd. Wat sommigen een handicap zouden noemen, heeft hem nooit echt dwarsgezet. 'Het verlies van mijn arm is één van de grootste zegeningen in mijn leven gebleken. Ik kan nu meer geduld opbrengen voor anderen omdat ik heb moeten leren geduld te oefenen met mezelf.'

Na zijn zending trouwde hij in 1966 in de Oakland-tempel met Dolores Jones. Twee jaar later studeerde hij af aan de Brigham Young University en ging werken in de houtzagerij van de familie in Washington.

In 1978 keerde ouderling

Dickson terug naar Mexico en presideerde hij het pas gestichte Zendingsgebied Mexico-Stad-Noord. De afgelopen acht jaar is hij werkzaam geweest als president van de Ring Mount Vernon Washington.

Zijn 'belangrijkste roeping' is die van vader van acht kinderen (waarvan zeven dochters) en echtgenoot van 'een engel uit de hemel'. Ook vindt hij het uiterst belangrijk om een goede huisonderwijzer te zijn.

Hoewel hij reeds velen geholpen heeft om tot Christus te komen, is zijn verlangen om anderen over het evangelie te vertellen onvervaardigbaar. 'Hij houdt van iedereen', zegt zijn vrouw Dolores.

Ouderling Dickson vindt zichzelf een 'heel gewoon' man; zijn vermogen om lief te hebben vindt iedereen echter 'buitengewoon'.

**John E. Fowler
van de Zeventig**

Uithoudingsvermogen is bijzonder belangrijk in het leven van John Fowler, zowel in de marathons die hij gelopen heeft, als in de wedstrijd van het leven zelf.

Als nieuw lid van het Tweede Quorum van Zeventig

beschrijft ouderling John E. Fowler de waarden die hij en zijn vrouw Marie Spilsbury tot leidraad genomen hebben als volgt: 'Marie en ik hebben vroeg in ons huwelijk besloten dat de hoge normen van het evangelie een centrale plaats zouden innemen in ons leven. Dat heeft al het andere in het juiste perspectief geplaatst. Onze gemeenschappelijke liefde voor Jezus Christus heeft onze liefde voor elkaar verdiept en aldus hebben onze werkzaamheden in het gezin, in de kerk, in de gemeenschap, en mijn beroepsbezigheden allen een juiste plaats toebedeeld gekregen.'

Ouderling en zuster Fowler hebben zes kinderen die allen houden van sport en muziek.

John Fowler is op 10 november 1944 geboren in Redding (Californië) en heeft in Denver (Colorado) het voortgezet onderwijs doorlopen. Hij heeft in 1968 aan de Brigham Young University zijn kandidaatsdiploma gehaald, in 1969 gevolgd door een doctoraal in financiële administratie. Broeder Fowler is werkzaam geweest als accountant voor een groot bedrijf; eerst in Denver, later in New Orleans. Hij is werkzaam geweest in verschillende roepingen: hogeraadslid, raadgever in het ringpresidium, ringpresident en regionaal vertegenwoordiger. Hij heeft les gegeven aan het ochtendseminarie, en in New Orleans aan het instituut dat verbonden is aan de Tulane University. Van 1988 tot 1991 hebben zuster Fowler en hij het Zendingsgebied Georgia Atlanta gepresideerd. Na hun

onthefving zijn zij naar Sandy (Utah) verhuisd.

Goede lange-aftandslopers kennen het parcours en bewaren voldoende reserve voor de heuvels en de andere hindernissen. 'Ik heb mij in mijn leven altijd verlaten op de profeten en de apostelen. Hen navolgen is de veiligste weg', zegt broeder Fowler.

'Volharden tot het einde toe doen wij in de kleine dagelijkse dingen die ons dichter bij de Heer brengen: gebed, schriftstudie en goede werken.' Zoals bij het lange-aftandslopen gebeurt volhouden in de wedstrijd van het leven stap voor stap.

**Jay E. Jensen
van de Zeventig**

'Eén van mijn eerste jeugderinneringen is van mijn vader die ons thuis voorlas uit het Boek van Mormon', zegt ouderling Jay E. Jensen. Gecombineerd met de voorliefde van zijn moeder voor boeken in het algemeen werd op deze manier het klimaat thuis geschapen dat bepalend was voor wat ouderling Jensen het liefst doet: 'Van alle roepingen in de kerk voel ik mij het meest op mijn plaats voor een klas met de Schriften in mijn hand.'

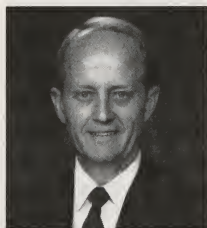
Ouderling Jensen was ten tijde van zijn roeping als lid van

de Zeventig algemeen bestuurd van de afdeling schriftcoördinatie; onder de leiding van de algemene autoriteiten was hij verantwoordelijk voor de details van de goedkeuring, de vertaling, de publicatie en de wereldwijde distributie van de Schriften.

Ouderling Jensen zegt dat zijn gevoelens over samenwerken met de algemene autoriteiten vergelijkbaar zijn met die welke wijlen ouderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig eens, toen ouderling Jensen nog presideerde over het Zendingsgebied Columbia (Californië), formuleerde aangaande diens diepe liefde en respect voor de algemene autoriteiten: 'Weet je,' zei ouderling Tuttle toen, 'ik moet mezelf soms in de arm knijpen om me eraan te herinneren dat ik één van hen ben.' Ouderling Jensen was bisschop van de Wijk Suncrest 3 in de Ring Orem Suncrest (Utah) toen hij geroepen werd. Naast zendingspresident is hij raadgever geweest in een ringpresidium, ringsecretaris, hogeraadslid, raadgever in de bisschop, gemeentepresident in het trainingscentrum voor zendelingen in Provo en raadgever in het presidium van dat centrum.

Hij heeft jarenlang gewerkt voor de kerkelijke onderwijsinstellingen, voor de afdeling zendingswerk en voor de afdeling leerplannen. Hij behaalde een kandidaatsdiploma in Spaans en geschiedenis, een doctoraat in kerkgeschiedenis en kerkleer, en promoveerde in pedagogie aan de Brigham Young Universiteit.

Hij is geboren op 5 februari 1942 en heeft zijn jeugd doorgebracht in Mapleton (Utah). Op 1 november 1963 trouwde hij in de Mantitempel met Lona Lee Child. Zij hebben zes kinderen en drie kleinkinderen.

**John M. Madsen
van de Zeventig**

De vierjarige John M. Madsen was op sterven na dood toen zijn moeder, Edith Louis Gundersen, Hemelse Vader beloofde dat zij alles zou doen wat in haar macht lag om te zorgen dat haar zoon de Heer zou dienen als Hij hem zou redden.

‘Op die prille leeftijd ontving ik een getuigenis van de waarheid van het evangelie’, herinnert ouderling Madsen zich, één van de nieuwe leden van de Zeventig. ‘Twee dagen was ik bewusteloos, en op het ogenblik dat mijn vader mij de handen oplegde voor een priesterschapszegen, kwam ik opnieuw bij bewustzijn.’

Twee andere belangrijke geestelijke ontwikkelingen deden zich jaren later voor toen het ochtendseminarie ingevoerd werd in Pullman (Washington) waar de Madsens woonden. Tijdens een bezoek aan haar neefje woon-

de een meisje uit Ogden (Utah) hun seminarieles bij. Acht jaar trouwde huwde John Madsen met dat meisje, Diane Dursteler.

‘Ook tijdens de seminarielessen werd mijn getuigenis vergroot en nam ik het vaste besluit om op zending te gaan, in de tempel te trouwen en de Heer mijn leven lang te dienen’, aldus ouderling Madsen.

En aldus geschiedde. Ouderling Madsen is geboren op 24 april 1939. Hij heeft van 1959 tot 1961 een zending vervuld in de Noordelijke Centrale Staten. Hij is in 1963 getrouwd en heeft vijf kinderen in leven (één zoon stierf bij de geboorte).

Ouderling Madsen studeerde aan Washington University af in zoölogie, met als bijvak scheikunde. Aanvankelijk wilden de Madsens tandheelkunde volgen. ‘Maar ik werd gevraagd om voltijds seminarie te onderwijzen, waardoor onze plannen gewijzigd werden.’

Naast het onderwijzen van seminarie en instituut in de afgelopen dertig jaar is ouderling Madsen werkzaam geweest als regionaal vertegenwoordiger, zendingspresident en bisschop.

‘Deze nieuwe roeping is overweldigend en stemt mij nederig’, aldus ouderling Madsen. ‘Wie een dergelijke verantwoordelijkheid krijgt, weet dat hij het alleen niet aan kan. Maar ik houd van het werk en het woord des Heren en heb mij verbonden om te helpen met de opbouw van zijn koninkrijk.’

**V. Dallas Merrell
van de Zeventig**

V. Dallas Merrell is de oudste zoon van negen kinderen en heeft als kind op de boerderij het belang geleerd van hard werken. Hij zingt dan ook het liefst ‘Steek uw handen uit de mouw’, en hij heeft zijn leven lang getracht om zowel het werk als andere mensen vooruit te helpen. De zin ‘Steek uw handen uit de mouw’ lijkt typerend te zijn voor het leven van ouderling Merrell, een nieuw lid van het Tweede Quorum der Zeventig. Hij werd geboren op 25 januari 1936 in Basalt (Idaho) en leerde al vroeg dat ‘wij allen onze bijdrage dienen te leveren om te overleven’.

De toewijding van ouderling Merrell aan het evangelie en aan het dienen van anderen is duidelijk te zien in zijn beroepsleven. Tot 1986 leidde hij een firma in Washington D.C. die advies verleent aan organisaties die op zoek zijn naar mensen met talent, en die toekomstige leiders en managers traint.

Ouderling Merrell ziet zoiets als een verlengstuk van het evangelie: ‘Wanneer mensen tot Christus komen, ontwikkelen zij al hun capaciteiten. Naarmate wij de talenten en gaven ontdekken

die wij bezitten, en die tijdens ons leven op aarde leren onderwerpen aan de wil van de Vader, komen wij tot grote groei.’

In 1980 had hij zich verkiesbaar gesteld als VS-senator voor de staat Maryland. Hoewel hij niet werd gekozen, werd broeder Merrell’s reputatie in verband met dienstbetoon wijd en zijd bekend.

Van 1956 tot 1958 heeft ouderling Merrell een zending vervuld in het Zendingsgebied Grote Meren. In 1959 huwde hij met Karen Dixon, die hij voor zijn zending had leren kennen aan de BYU. Zij zijn de ouders van negen kinderen, waarvan nog acht in leven.

Hoewel hij naar de BYU ging met de bedoeling landbouwer te worden, haalde Dallas diploma’s in economie en sociologie, en daarna een doctoraat in sociale psychologie. Daarnaast behaalde hij ook een doctoraat en promoveerde hij aan de University of Southern California.

Ouderling Merrell is later president geweest van het Zendingsgebied Salt Lake City-Zuid (Utah) [nadien het Zendingsgebied Salt Lake City (Utah)]. Hij is ook werkzaam geweest als regionaal vertegenwoordiger, raadgever van een ringpresident, bisschop en ringzending.

Jeugdwerkscoutingdag Ring Apeldoorn

Zr. A.M. van Drogen

27 juni stond in het teken van de Jeugdwerkscouts. In het Orderbos in Apeldoorn kwamen 22 jongens tussen de 8 en 11 jaar uit de hele ring bij elkaar. Het werd een stralende, warme dag!

De dag begon met het hijsen van de vlag en het opzeggen van het scoutingmotto. Daarna werden de jongens in groepen opgedeeld en begonnen met een spel 'levend ganzenbord'. Er waren veel leuke

en leerzame opdrachten in verwerkt, zoals knopen, een ballonnenloop, materiaal uit het bos verzamelen enz.). De jongens zetten hun beste beentje voor en voerden elke opdracht prima uit, hoewel het knopen voor velen nog wel moeilijk was.

Gelukkig waren er broeders en zusters aanwezig die de jongens de knopen leerden, waarna zij het zelf nog eens deden.

Na het 'levend ganzenbord' was het tijd om pannenkoeken en belegde broodjes te eten, en limonade te drinken. Dat ging erin als koek.

's Middags werd er levend stratego gespeeld. Dat werd op een andere plek gedaan dan 's morgens: tussen de bomen en de struiken, met voor iedere ploeg een eigen honk.

Er werd gerend, gehold, getikt, teruggepakt en ... ge-

zweet.

Na het eerste spel speelden ze onvermoeibaar en gretig nog een tweede keer.

Om drie uur was het tijd om af te sluiten. De vlag werd gestreken en iedere jongen kreeg een vaantje als herinnering mee naar huis.

Vermoeid, zwart van de bosgrond, maar voldaan keerde iedereen naar huis terug. Het was een fijne en sportieve scoutdag! <

De scouts die aanwezig waren in het Orderbos.

DE KINDERSTER

92E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1992

DE AMLICIETEN

Amlici was een slimme man die koning van de Nephieten wilde worden. Hij was niet alleen slim, maar ook slecht, en hij had vele volgelingen die hem koning wilden maken.
Alma 2:1-2

De rechtvaardige Nephieten waren bang. Ze wilden niet dat Amlici hun koning werd. Ze wisten dat hij Gods kerk wilde vernietigen.
Alma 2:3-4

De Nephieten kwamen in groepen bij elkaar om te bespreken of Amlici koning moest worden. De meeste mensen stemden tegen Amlici. Hij werd geen koning.
Alma 2:5-7

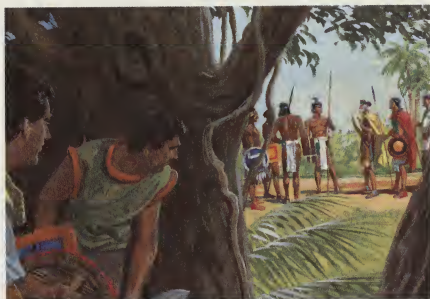
Amlici en zijn volgelingen waren boos. Ze maakten Amlici toch koning en noemden zichzelf Amlicieten. Amlici zei dat ze tegen de Nephieten moesten vechten.
Alma 2:8-11

De rechtvaardige Nephieten maakten zich klaar om zich met pijl en boog zwaard en andere wapens te verdedigen.
Alma 2:12-13

De Amlicieten vielen aan. Maar de Nephieten, die door Alma werden geleid en door de Heer sterk gemaakt, doodden veel Amlicieten. De overige Amlicieten renden weg. Alma 2:15-19

Alma stuurde spionnen achter de Amlicieten aan. De spionnen zeiden dat de Amlicieten samen met een groot leger van de Lamanieten de Nephieten bij Zarahemla aanvielen. Alma 2:21-24

De Nephieten baden, en God hielp hen weer. Ze doodden veel Lamanieten en Amlicieten. Alma 2:28

Alma en Amlici vochten met hun zwaard tegen elkaar. Alma bad om zijn leven gespaard worden, en God gaf hem de kracht om Amlici te doden. Alma 2:29-31

Tot aan de wildernis gingen de Nephieten achter de Lamanieten aan. Daar gingen veel gewonde Amlicieten dood en werden door wilde dieren opgegeten. Alma 2:36-38

Doordat de Amlicieten zichzelf rood hadden geverfd, net als de Lamanieten, kwam het woord van God uit. Ze konden niet meer de zegeningen van het evangelie krijgen. Alma 3:4, 14, 18-19

'Mama,' riep Marla fronsend,
'ik heb honger.'

'Het eten is nog niet klaar,
maar terwijl je wacht kun je een
spelletje spelen,' zei mama.

Weg was Marla's frons. 'Oké!'

Mama pakte een bolletje
touw, deed de achterdeur open

en zei: 'Kom maar.' Marla huppelde met haar moeder mee.
De zon speelde door mama's haar toen ze met het touw een
grote cirkel in de tuin maakte.

'In deze kring,' legde mama uit, 'zitten veel wonderen
van Gods wereld. Terwijl ik het eten maak, wil ik dat je ze
telt.'

Marla's glimlach verflauwde. 'Ik zie alleen maar gras.'

'Goed kijken. Gods wonderen zijn soms klein,' legde
mama uit.

Marla zat in de cirkel. Ze zag een klein paars bloemetje
dat in bloei stond.

Toen zag ze een eikeltje dat de eekhoortjes hadden
laten liggen. De bruine bast was opengesprongen en er
kronkelde een klein scheutje uit. Marla keek vol ontzag
naar de grote bladertakken boven haar. Wordt dit plantje
net zo groot? vroeg ze zich af.

Vlakbij groef een worm zich een weg door de aarde. Het
leek wel of hij naar haar zwaaide.

Haar blik viel op kleine mieren die door de wildernis
van gras zwoegden.

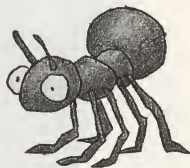
Toen mama terugkwam, vertelde Marla trots wat ze
allemaal gezien had.

'Wat kan jij knap zoeken,' prees mama haar. 'Maar je
hebt één wonder van God overgeslagen – een hele grote
vergeleken bij die andere.'

'Waar? Waar dan?' vroeg Marla terwijl ze om zich heen
keek.

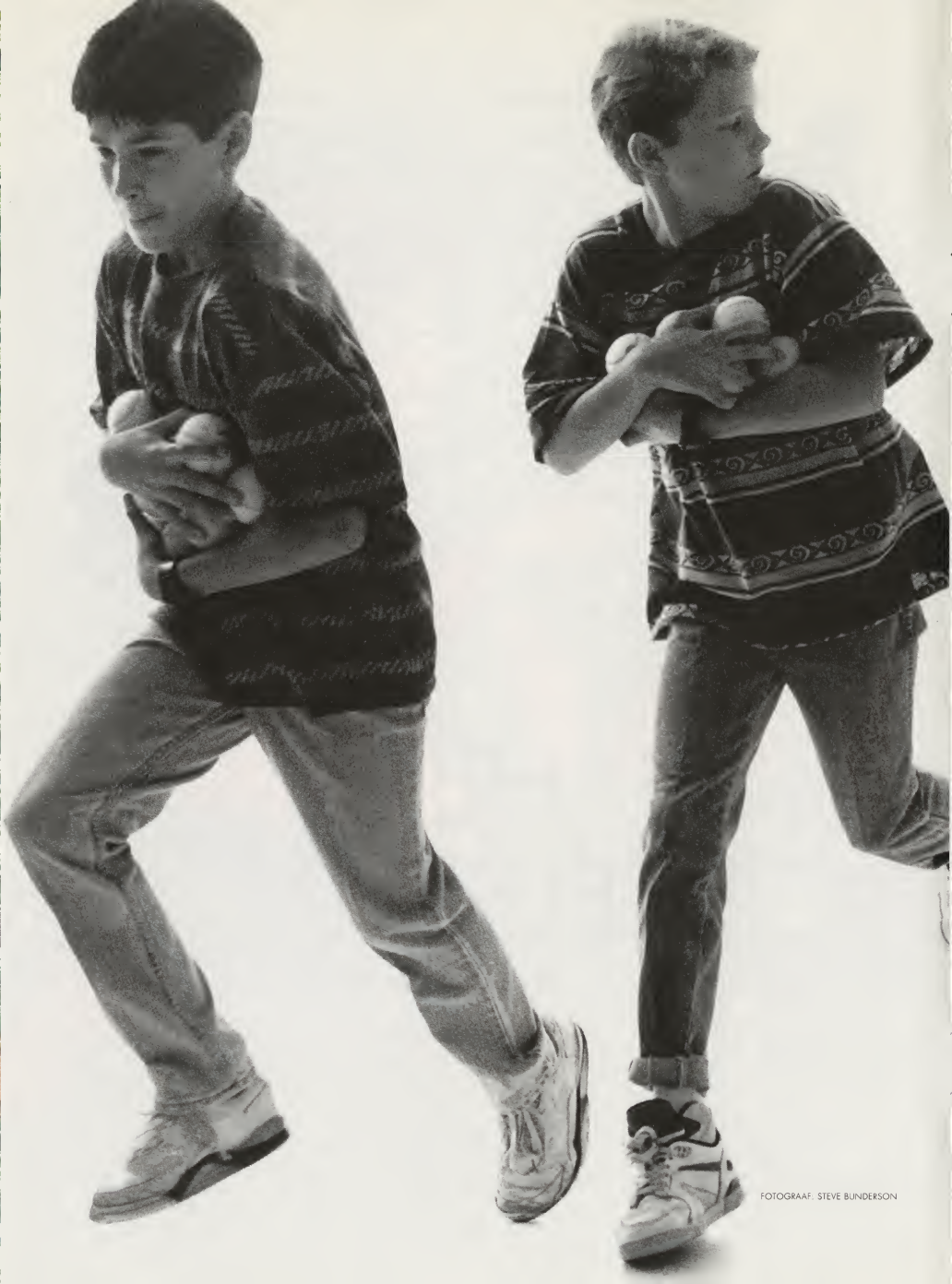
'Jij natuurlijk!' zei mama.

'Voor mij ben jij het mooiste
wonder in die cirkel.'

HET CIRKELSPELLETJE

Nancy Harding Groves

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON

JE KUNT HET!

**Chris liep achter me aan,
raapte zelfs een paar ballen
voor me op en rende mee
door een gat in de schutting.**

Ik zag hoe de jonge diakenen hun belangstelling verloren terwijl mijn zendingscollega praatte. Hij legde uit hoe belangrijk het was om onder hun vrienden zendingswerk te doen.

Uiteindelijk zei een jongeman: 'Wat kan ik doen? Ik ben maar dertien. Mijn vrienden zijn helemaal niet geïnteresseerd in de kerk. En al waren ze het wel, dan zouden ze toch niet gedoopt mogen worden van hun ouders.'

Mijn collega praatte verder met de jongens, maar ik dacht terug aan de tijd dat ik zelf ongeveer twaalf jaar oud was.

Ik had een beste vriend, Chris. We deden alles samen. Maar als we met een groepje jongens kattenkwaad wilden uithalen, zoals jongens weleens doen, wou Chris nooit meedoen. Hij zei dat z'n ouders kwaad zouden worden als ze erachter kwamen.

Op een dag kreeg ik Chris zover dat hij meeding tennisballen stelen van mensen die op de tennisbaan

speelden. Hij liep achter me aan, raapte zelfs een paar ballen voor me op en rende mee door een gat in de schutting. Toen we thuiskwamen, zag ik dat Chris helemaal wit zag.

'Wat is er?' vroeg ik.

'We moeten die ballen teruggeven', flapte hij eruit.

'Mooi niet. Ze zijn nou van ons', zei ik. Maar Chris pakte ze en zette het op een lopen. Ik kon harder rennen dan Chris, maar die dag kreeg ik 'm niet te pakken. Hij holde direct naar de tennisers en gaf alle ballen terug. Hij zei dat het 'm speet en deed toen iets wat ik nog nooit gezien had. Hij vroeg hen om vergiffenis. Ik wist zeker dat ze de politie erbij zouden halen, maar ze lieten hem gaan.

Toen we thuiskwamen, had ik de nodige vragen voor mijn beste vriend.

'Ik ben mormoon', zei hij.

'Weet ik. Heb je verteld.'

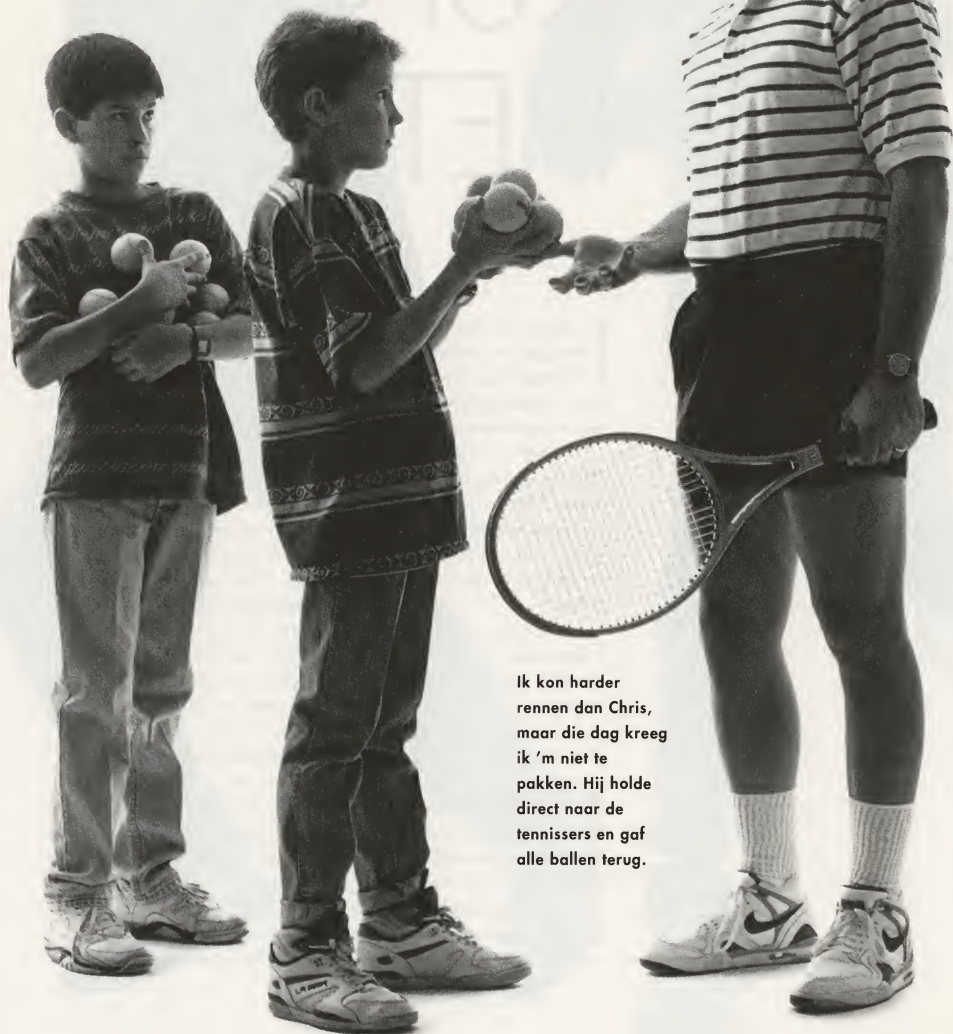
'Maar ik heb je niet verteld hoe

belangrijk ik de kerk vind.' En toen legde hij uit over eerlijkheid en dat hij zich heel naar voelde over het stelen.

Zes weken later stond ik in de doopvont, klaar om gedoopt te worden en heilige der laatste dagen te worden.

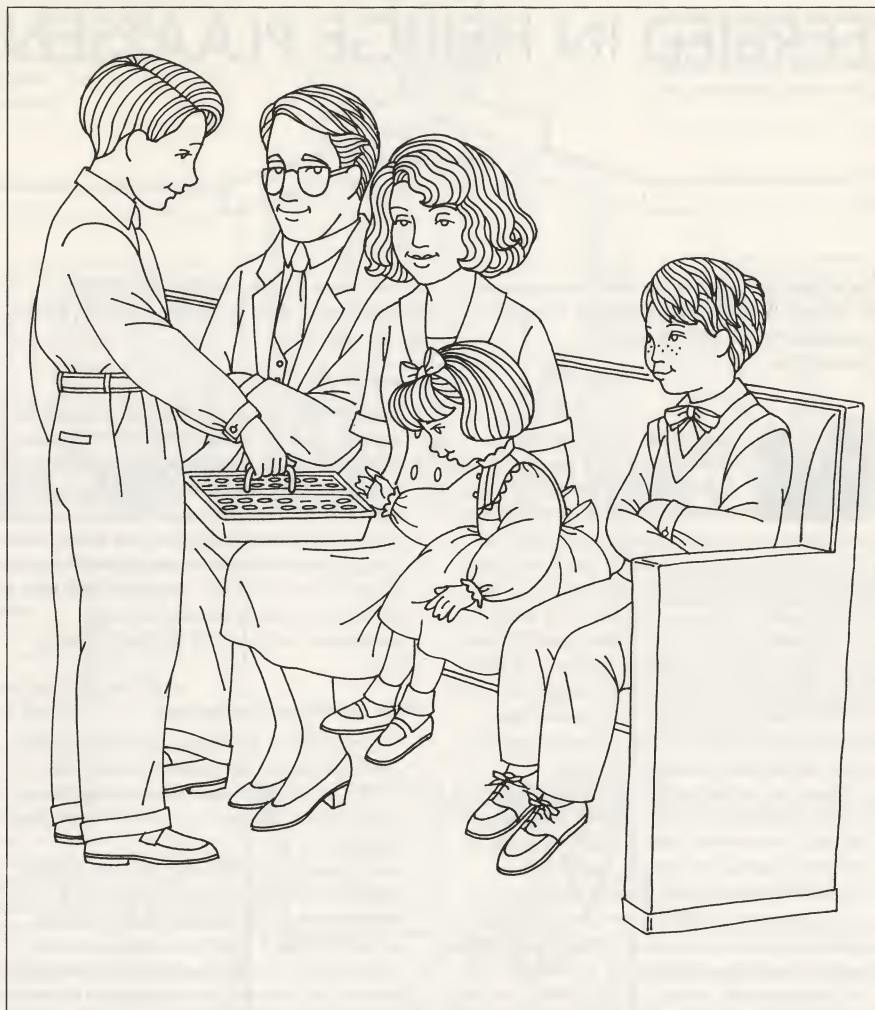
Ineens keek ik weer naar de diakenen voor mij. Ik weet niet of het

indruk op ze maakte, maar ik vertelde ze dat een jongen van hun leeftijd mij tot de kerk had gebracht. Ik zei dat ze zendingswerk konden doen, en dat ze dat ook moesten doen. Ze konden door hun voorbeeld iemand in het evangelie onderwijzen, net zoals Chris had gedaan.

Ik kon harder
rennen dan Chris,
maar die dag kreeg
ik 'm niet te
pakken. Hij holde
direct naar de
tennissers en gaf
alle ballen terug.

VEEL PLEZIER!

ILLUSTRATOR: KORYN S. OFFICER

KLEURPLAAT

IK KAN EERBIEDIG ZIJN IN DE KERK

'Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden' (Matteüs 18:20).

EERBID IN HEILIGE PLAATSEN

Virginia Pearce

'En de leden der kerk kwamen dikwijls te zamen om te vasten en te bidden, en met elkander te spreken aangaande het welzijn van hun ziel' (Moroni 6:5).

Lang geleden leefde er een man die Mozes heette. Op een dag, toen hij een kudde schapen naar een heuvel leidde om te grazen, zag hij een struik in brand staan. Maar tot zijn verbazing verbrandde de struik niet. Toen Mozes dit 'wondere verschijnsel' van dichtbij wilde bekijken, hoorde hij de stem van Jezus Christus, die zei: 'Mozes, Mozes! (. . .) doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond' (Exodus 3:4-5). Toen Mozes dat had gedaan, zei Jezus tegen Mozes dat hij naar Egypte moest gaan om de kinderen van Israël naar de vrijheid en het beloofde land te leiden. Mozes kreeg de belofte dat als hij z'n best deed om die moeilijke taak te volbrengen, de Heer hem zou helpen.

Mozes moet zich heel eerbiedig hebben gevoeld toen hij bij Jezus Christus stond. Toen Jezus zei dat Mozes zijn schoenen uit moest doen, leerde Hij Mozes dat als we in een heilige plaats zijn, we eerbiedig moeten zijn.

Onze kerken zijn van onze Hemelse Vader, en dat zijn ook heilige plaatsen. We hoeven niet onze schoenen uit te trekken om eerbiedig te zijn als we in de kerk zijn, maar we moeten ons wel netjes aankleden om ons respect te laten zien. We moeten ook eerbiedig zingen en bidden, aan Jezus denken als we van het avondmaal nemen, en stil naar onze leerkrachten en naar de sprekers en sprekers luisteren. Als we oneerbiedig zijn – rennen, hard praten, rommel maken of anderen afleiden – kunnen we niet horen en voelen wat Jezus ons door de Heilige Geest wil zeggen. En door ons kunnen anderen dan ook de Geest niet voelen.

Als we in de kerk eerbiedig zijn, zal de Heilige Geest

ons laten weten en voelen wat Jezus ons wil leren.

Jezus heeft gezegd: Wees stil, dan zul je weten dat Ik God ben (zie Psalm 46:10).

Instructies

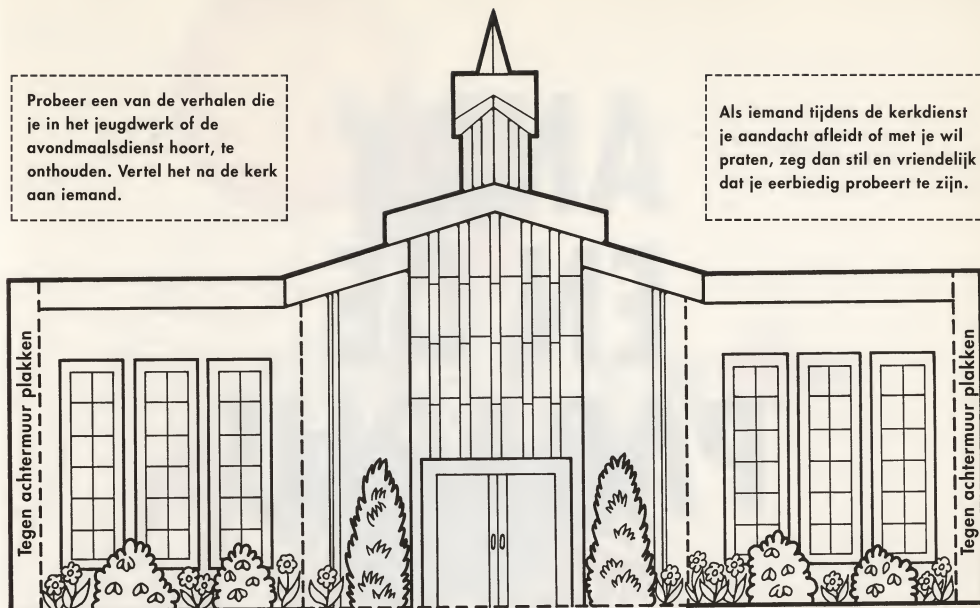
1. Knip het kerkgebouw en de woordstroken uit. Plak ze op stevig papier of licht karton. Kleur het kerkgebouw.
2. Vouw het kerkgebouw langs de stippelijntjes en plak de randjes aan de binnenkant van de achtermuur vast, zodat je een doos krijgt (er is geen dak).
3. Knip de woordstroken los en leg ze in de doos. Pak elke zondag een woordstrook uit de doos. Probeer die dag in de kerk te doen wat er op de woordstrook staat. Let eens op hoe je je voelt als je eerbiedig bent. Is het gemakkelijker om Jezus' wil te leren als je eerbiedig bent?

Ideeën voor de participatieperiode

1. Laat de kinderen om de beurt in een rollenspel hun gedrag in de kerk uitbeelden, eerst oneerbiedig, dan eerbiedig gedrag. Laat de andere kinderen raden wat de spelers voelen of denken. Bespreek hoe ons gevoel ons gedrag beïnvloedt.
2. Laat een plaat van een heilige plaats zien, bijvoorbeeld het heilige bos, een tempel, de hof van Getsemane of de brandende braamstruik. a) Bespreek wat er in die plaats gebeurde. b) Vraag de kinderen hoe zij zich in die plaats zouden voelen. c) Vraag hen hoe ze zich daar zouden gedragen. Laat de kinderen een tekening van de kerk maken en bespreek deze zelfde drie punten.
3. Geef de jongere kinderen een rondleiding door het kerkgebouw. Laat hen bedenken hoe ze eerbied kunnen tonen voor het kerkgebouw. Bijvoorbeeld: afval in de prullenbak gooien, goed voor de tuin zorgen, de deuren rustig open en dicht doen, in de kapel fluisteren als ze wat moeten zeggen, en in de gang rustig lopen (niet rennen).

Probeer een van de verhalen die je in het jeugdwerk of de avondmaalsdienst hoort, te onthouden. Vertel het na de kerk aan iemand.

Als iemand tijdens de kerkdienst je aandacht afleidt of met je wil praten, zeg dan stil en vriendelijk dat je eerbiedig probeert te zijn.

Vouw je armen, buig je hoofd en doe je ogen dicht tijdens de gebeden.

Herhaal duidelijk het 'amen' na elk gebed.

Raap rommel op die je in de kerk ziet liggen.

Zing elk liedje mee. Als je de woorden niet kent, kun je neuriën.

Denk tijdens het avondmaal aan Jezus. Hoeveel verhalen ken je over Hem?

Zeg tijdens het avondmaal stil een gebedje en dank je Hemelse Vader voor je zegeningen.

Bedenk hoe je deze week iets aardigs voor iemand kan doen.

Glimlach naar anderen in de kapel als ze naar je kijken, maar praat niet.

Als je moet praten, fluister dan.

Geef iemand in de kerk een hand.

Loop rustig in de kerk. Ren niet en duw niet tegen andere kinderen aan.

Zeg tijdens het avondmaal stil een gebedje en vraag je Hemelse Vader je te helpen zijn Geest te voelen.

Omvouwen en plakken

ANDY EN DE PARAPLU

Joyce Pease

'Andy, vergeet je paraplu niet.'

'Ah, mam, het gaat toch niet regenen', zei Andy. 'Ik loop voor gek met een paraplu naar school als de zon schijnt.' Maar hij pakte toch de paraplu en ging de straat op.

'Waarom kan dit geen opvouwbare paraplu zijn?' mopperde hij toen hij bij de hoek kwam. 'Deze is te groot om onder m'n jas te verstoppert!'

'Hé, Andy, ben je bang dat het gaat regenen?' riep een groep vriendjes hem toe toen hij op het schoolplein kwam.

'Op het weerbericht zeiden ze dat het ging regenen', verdedigde Andy zich.

'O ja, natuurlijk – alleen deze regen heet zonneschijn', plaagde Kenny hem met een brede grijns. De andere kinderen lachten.

In de middagpauze was het nog steeds zonnig, en Andy was blij dat niemand iets over z'n paraplu zei. Maar na het eten kwam Kenny het speelplein op met Andy's paraplu in zijn hand! Hij reikte Andy de paraplu aan. 'Hier,' zei hij, 'ik

dacht dat je die nodig kon hebben, want er is nu een wolkje aan de hemel!' En Kenny barstte in lachen uit, bijgevalen door andere klasgenootjes.

Andy was kwaad en beet op z'n lip om maar niks lelijks te zeggen.

Maar Kenny bleef maar plagen. Hij sprong op de trap treden voor de ingang van het gebouw. 'Kom dit zien, kom dit zien, de enige echte Andy en zijn wereldberoemde paraplu', riep hij. 'Kom binnen, kom binnen, de voorstelling gaat beginnen!'

'Andy voelde zich vuurrood worden; tientallen ogen waren op hem gericht. 'En wat is er zo bijzonder aan zijn paraplu?' vroegen ze.

Ineens schoot Andy iets te binnen wat z'n moeder altijd zei: 'Probeer overal het beste van te maken. Laat je door niets of niemand uit het veld slaan.'

Oké, zei hij in zichzelf, *ik speel wel mee!* Hij stond op en maakte een diepe buiging naar het publiek. 'Dames en heren,' begon hij, 'dit ziet eruit als een doodgevone

ILLUSTRATRICE: JULIE F. YOUNG

paraplu, maar ... dit is een zeer bijzondere paraplu. Wacht, ik zal 't u laten zien.'

Andy pakte de dichtgevouwen paraplu bij het handvat en marcheerde met opgeheven hoofd in de kring die de kinderen hadden gevormd. 'Het is een zeer sjieke wandelstok,' zei hij, 'die alleen gebruikt wordt door heel belangrijke mensen.'

Toen hield hij het handvat vlak bij z'n gezicht en richtte de punt omhoog. 'Nu is het een telescoop,' verkondigde hij. 'Ik zie Jupiter en Mars en alle sterren, zelfs overdag.'

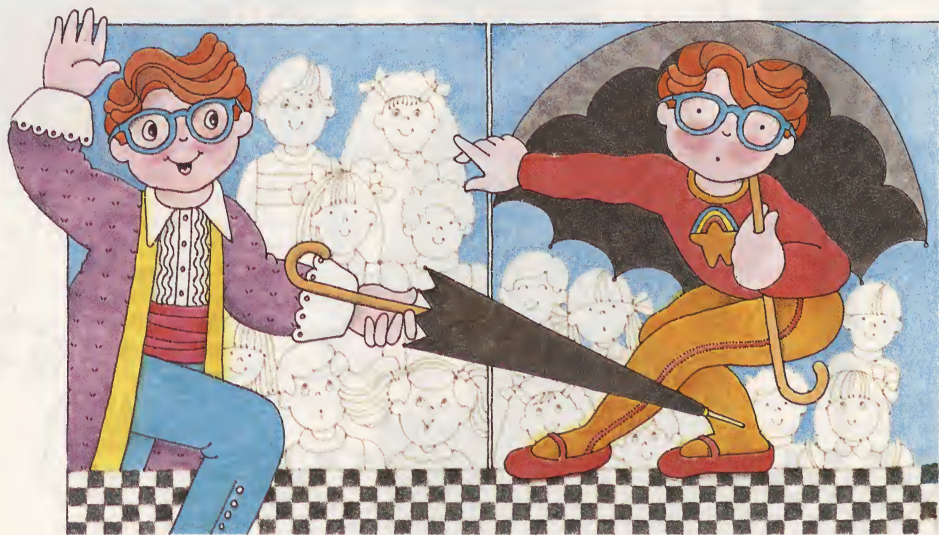
'Pas op!,' schreeuwde hij terwijl hij een schermhouding aannam. En terwijl hij de andere arm omhoog hield, doorkliefde hij de lucht met zijn 'zwaard'.

De kinderen begonnen te klappen. 'Meer, meer!' riepen ze.

Met grote dramatische gebaren deed Andy de paraplu open en hield die boven zijn hoofd. Voorzichtig liep hij voetje voor voetje vooruit, alsof hij aan het koord-dansen was.

En toen hij bij een van z'n klasgenootjes kwam, deed hij de paraplu snel dicht en stak de punt door een papiertje dat op de grond lag. 'En zoals je ziet,' zei hij, 'is het ook een goede papierprikker.'

Nu lachten zijn klasgenootjes met hem, niet om hem. 'Hé, goed zeg, Andy,' riepen ze. 'Wat kan je er nog meer mee doen?'

Andy greep de dichte paraplu in het midden vast en floot een deuntje terwijl hij als een tamboer zijn stok zwaaide. Toen hij stilhield, liet hij de paraplu om z'n hand tollen.

Ten slotte deed hij de paraplu open en legde die ondersteboven op de grond en zei: 'Het is een schotelantenne!' Toen draaide hij hem om en kroop eronder. 'En het is ook een prachtige tent of vesting.'

Daar ging de bel. De kinderen gingen allemaal hun lokaal weer in.

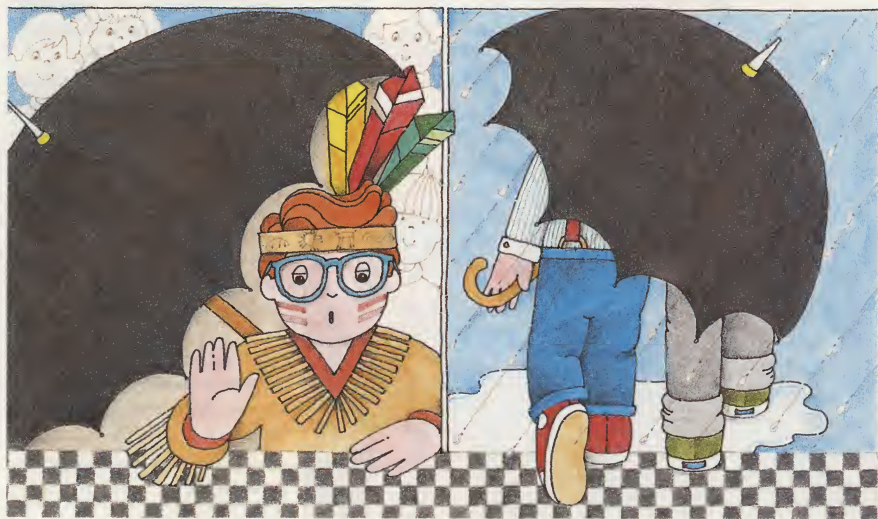
Ongeveer vijftien minuten voor de school uitgang, begon het te druppelen. En tegen de tijd dat Andy buiten stond, was de motregen een wolkbreuk geworden. Hij deed

de paraplu open en lachte in zichzelf. Mama had weer gelijk gehad, zoals altijd, dacht hij.

Hij liep langs de auto's die voor het gebouw stonden. Een eindje verderop zag hij Kenny lopen met de schouders naar voren en het hoofd omlaag. Andy wist dat Kenny altijd naar huis liep, en hij rende achter hem aan. 'Ik ben vergeten je het belangrijkste van deze paraplu te laten zien', zei hij tegen Kenny.

Andy hield de paraplu zo dat ze er allebei onder pasten. 'Je kunt er ook prima een vriendje mee drooghouden.'

Kenny ging rechttop staan en glimlachte dankbaar. 'Hé, bedankt, Andy', zei hij.

E E R B I E D

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand' (Matteüs 22:37).

Op een zondag zat mijn kleindochter Diana, die vier jaar oud is, naast haar vader in de kerk. Diana zat daar eerbiedig, en vond het heerlijk dat haar vader z'n arm om haar heen had geslagen. Maar toen de bisschop opstond om te vertellen welk avondmaalslied ze

gingen zingen, pakte Diana zachtjes zijn arm en legde die in zijn schoot. Toen ging ze recht zitten en vouwde haar armen.

Ze keek naar haar vader en gebaarde dat hij hetzelfde moest doen.

Diana's boodschap aan haar vader was heel duidelijk. Ze zei dat hij eventjes alleen maar aan Jezus moest denken.

Eerbied is een sterk gevoel van liefde en respect voor onze Hemelse Vader en onze Heiland, Jezus Christus. Het is niet genoeg om alleen eerbiedig te doen; je moet het ook in je hart voelen. Eerbiedig gedrag zonder een eerbiedig gevoel heeft niet veel nut als je het alleen maar doet om complimentjes van anderen te krijgen.

Eerbied is iets wat we van binnen voelen, wat er ook om ons heen gebeurt. We moeten er zelf voor zorgen. We kunnen nooit zeggen dat het iemand anders zijn schuld is dat we ons niet eerbiedig voelen.

Mensen die echt eerbiedig zijn, zijn mensen die heel erg hun best hebben gedaan om onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus te leren kennen. Laten we allemaal een voorbeeld zijn van liefde en respect voor Hem die wij noemen: 'Wonderlijk, Raadgever, de Machtige God, de Eeuwige Vader, de Vrededorst' (2 Nephi 19:6).

(Aangepast overgenomen uit een toespraak die ouderling Perry tijdens de algemene oktoberconferentie 1990 heeft gehouden.)

Op de omslag:

Illustratrice: Sandy Gagon

ILLUSTRACE: BETH WHITTAKER

Zeist: 'Gij zijt geenszins de minste'

Poul Stolp

Elk lid van de kerk in Nederland weet van de Gemeente Zeist dat ze bestaat, maar daar blijft het meestal bij. De Zeistenaren hangen heel erg aan hun gemeente, hoe klein ze ook af en toe is. 'Opheffen?' 'Geen sprake van! De gemeente bestaat al te lang om ze te kunnen opheffen.' De afstand tot de de Wijk Utrecht is in hun verbeelding veel groter dan die in werkelijk is (ongeveer 12 km).

De Gemeente Zeist is eind 1947 opgericht. Een voltijdzending, ouderling Nicolaas Stolp, kreeg op 9 november de opdracht het zendingswerk in Zeist te openen. Binnen een paar maanden had de piepjonge gemeente al een vergaderplaats: Vijverlaan 11. In die beginjaren was altijd een voltijdzending gemeentepresident. Dat veranderde in de jaren vijftig. Enkele oude leden herinneren zich dat toen broeder Willem van Zoeren gemeentepresident was. In 1960 werd het pand Oirschotlaan 23, dat nog steeds

als kerkgebouw dient, in gebruik genomen. Voor die tijd vonden de diensten in een gehuurd zaaltje plaats. In dat

delde functieduur van zo'n anderhalf jaar. Opmerkelijk kort.

Dat heeft te maken met de

een exportgemeente.

De geschiedenis van Zeist blijft zich herhalen. Aan het einde van het verslag van de

Het kerkgebouw staat in een rustige, lonnerrijke buurt.

De gemeente in de tuin. Een paar families, die op vakanties waren, staan hier niet bij.

jaar werden ook broeder en zuster Koning gedoopt. Ze zijn de langst geleden gedoopte leden van de gemeente. In 1962 werd broeder Arie Noot sr., nog maar net terug uit Nieuw-Guinea, gemeentepresident. Vanaf die tijd tot heden zijn er zo'n 20 gemeentepresidenten geweest, wat neerkomt op een gemid-

ontwikkeling van de gemeente in deze dertig jaar: een regelmatige afwisseling van normale groei en leegloop. Zeist heeft haar leden voor het merendeel niet verloren door inactiviteit, maar door verhuizingen. Niet weinige leiders en leidsters van de kerk in de rest van Nederland komen uit Zeist. Zeist is

gemeentekonferentie gehouden op 12 december 1965 lezen we: 'Er waren 26 personen aanwezig.' Dat niveau hebben we ook in 1992 bereikt. In de verslagen komen we regelmatig de namen Van Beek, Jongkees en Rapmund tegen, leden die door de jaren heen als steunpilaren van de kerk golden. Het volgen-

de staat te lezen in het verslag over 1979:

'Leegloop. Teruglopende aanwezigheidspercentages. Stagnerend huisonderwijs. Ondanks dit alles hebben we goede hoop voor de toekomst. Er vonden toch allerlei activiteiten plaats (uitstapjes, haardvuurvondens, kerstfeest, fietsdag, zendingsproject). Er ontstond een betere verstandhouding met de Amerikaanse gemeente. [In die tijd huide de Amerikaanse gemeente (Soesterberg) ook in het kerkgebouw van Zeist.] Het verslag over 1992 zal ook zo kunnen luiden. De gemeente heeft de afgelopen twee jaar massieve steun van voltijdzendingen gehad, eerst van het echtpaar De Jong,

dat in anderhalf jaar tijd met bijna alle inactieven een goed contact wist op te bouwen, en daarna van verschillende fijne zendingzusters.

Verscheidene leden en ex-leden van de Gemeente Zeist zijn ook voltijdzending geweest: 1963-65 Willy Beekhuizen (in Nederland); 1974-75 Irene van Hulzen (in Nederland en België); 1977-79 Bert Niessink (in de V.S.); 1982-83 Martijn Huffnagel (in Duitsland); 1985-86 Willem Swart jr. (in Zuid-Afrika); 1989-91 Pieter-Paul van Beek (in Engeland).

In 1987 was de gemeente weer eens 'groot': ongeveer 150 leden en een opkomst van bijna 50. Momenteel is de gemeente weer klein: 75 leden

Het ZHV-presidium: vrij en onverveerd. (Mea van Beek, Karin Kamps)

Twee zusters van het jeugdwerk. (Willy van Beek, Coby Koning)

en een opkomst van ongeveer 25.

Het gemeenteleven is natuurlijk moeizaam als je met weinigen bent en die weinigen nog zeer uiteenlopende interesses hebben. Maar de leden in Zeist zijn blij tevreden met wat ze hebben. Opmerkelijk is het hoge niveau van lessen en toespraken. Het motto in Zeist is: we doen 't goed of we doen 't niet. Dat laatste komt ook voor. Als er bijvoorbeeld maar een of twee broeders voor de priesterschapsvergadering verschijnen, worden ze in de ZHV hartelijk welkom geheten. Momenteel is er een leuk groepje jongemannen, een ou-

derlingenquorum van een paar man, een pieklein jeugdwerk, een ZHV en een zondagsschool zonder presidium. Bijna elke organisatie heeft alleen maar een president(e) als leiding. Het gemeentepresidium functioneert prima met twee man.

De leden in Zeist zijn ook nu vol goede hoop. En als er weer eens iemand gedoopt wordt die kort daarop uit de gemeente verhuist, dan zullen ze daar niet om treuren. Voor hen geldt ook in deze omstandigheden: 'Wat we niet kunnen veranderen, daar moeten we mee zien te leven' (uitspraak toegeschreven aan Boyd K. Packer).

Mijn bekering

John Koper (Wijk Haarlem)

Broeder Koper (tweede van rechts) geflankeerd door de beide zendelingzusters, zuster Jorgenson (uiterst rechts) en zuster Nelson, en ouderling Gibson, die hem doopte.

Op vrijdag 26 April 1991 werd er bij mij thuis aangebeld.

Toen ik de voordeur opendeed zag ik twee jonge vrouwen staan die mij vertelden dat ze zendelingen waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik liet ze binnen.

Eenmaal in de huiskamer gekomen stelden de twee zich voor als zuster Beckstrom en zuster Jorgensen. De zusters vertelden me dat ze weinig tijd hadden, dus maakten we een afspraak elkaar een week later te treffen, weer bij mij thuis.

Die avond, op 3 mei, vertelde ik de zusters dat ik een ander geloof had. Toch gaven zij mij een Boek van Mormon en hoorde voor het eerst het verhaal van Joseph Smith. Ik werd letterlijk uitgedaagd het om 3 Nephi 11 en Moroni 10:3-5 te lezen,

en vervolgens aan God te vragen in de naam van Christus of hetgeen wat ik gelezen had werkelijk waar was.

Ik las hetgeen mij gevraagd werd te lezen, maar besloot later om het Boek van Mormon van het begin af aan te lezen om de ware context te begrijpen. Na dertig bladzijden gelezen te hebben vroeg ik Hemelse Vader in naam van Christus of dit alles waar was. De volgende dag kwam er een sterk gevoel over me dat zei dat hetgeen ik gelezen had waarheid was.

Dit gevoel nam toe in de gesprekken die volgden. In een later gesprek werd mij gevraagd of ik me wilde laten dopen. Dat wilde ik niet. Hoewel ik wist dat het Boek van Mormon waar was, wist ik bijna niets van de kerk af, dus hoe kon ik ooit ja antwoorden op de vraag of ik gedoopt wilde worden.

Om ook de kerk beter te leren kennen, vroegen de zusters mij om zondag mee te gaan naar de kerk in Haarlem om daar een dienst bij te wonen. Daar aangekomen hoorde ik dat zuster Beckstrom was overgeplaatst en vervangen door zuster Nelson. Naarmate het aantal lessen met de zusters toenam, werd mij ook duidelijk welke geboden onze Hemelse Vader aan ons heeft gegeven om ons te leiden, en ons de mogelijkheid bij hem terug te keren. Toen ik een maand later weer gevraagd werd de doop te accepteren zei ik zonder aarzelen ja. De doopdatum werd vast

gesteld op 29 Augustus, 19.00 uur, een datum die al een speciale betekenis voor mij had. Na een doopgesprek gehad te hebben werd ik op donderdag 29 Augustus gedoopt door Elder Gibson. De bevestiging van de gave van de Heilige Geest werd verricht door broeder Heerens. Ik voelde mij gesteund door de leden van de kerk doordat ze in grote getale aanwezig waren op mijn doopdienst. Na mijn doop heb ik nog zes lessen ontvangen van de zusters en Derk Oddens. Sinds 13 september volg ik 's avonds het instituut waardoor ik de Schriften veel beter leer kennen. <

Nieuwe leider

Gemeente Zeist

Gemeentepresident

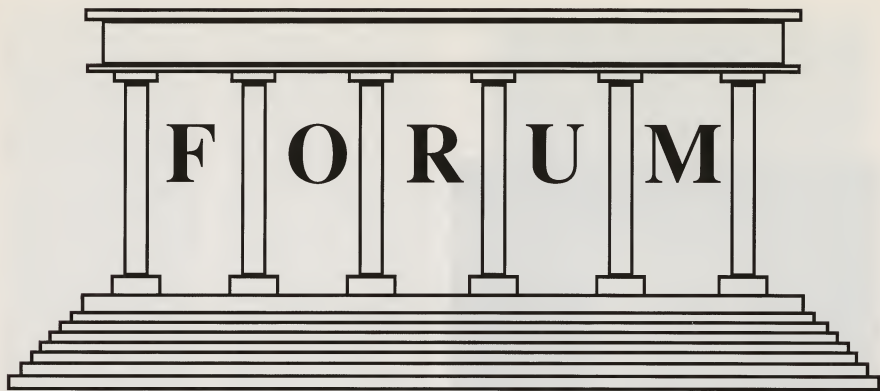
Jan Peters

Gehuwd met: Jenke van der Wal

Beroep: inspecteur verzekeringen (nu in de VUT)

Opvolger van Poul Stolp

Broeder en zuster Peters zijn door het gebiedspresidium geroepen om de Gemeente Zeist te leiden.

forum (Lat.), o., 1. (oorspr.) markt, plein te Rome, m.n. dat tussen Kapitoel en Palatijn waar het volk samenkwam om de publieke zaken te bespreken, recht te doen enz.; vand. oneig. voor openbare gerechtsplaats: *iets brengen voor het forum der publieke opinie*; het in openbaar bespreken; - (rechtst.) *het forum van de eiser*, het bevoegde gerecht, de bevoegde rechter; - 2. (-s), **bijeenkomst**

waarop een of meer deskundigen c.q. kunstenaars een inleiding houden over een bep. onderwerp en daarna daarover in discussie treden met het publiek; - ook voor de groep deskundigen zelf: *de vraag wordt aan het forum voorgelegd*; - **avond**, m. (-en); - **bijeenkomst**, v. (-en); - **discussie**, v. (-s); - **gesprek**, o. (-ken); - **lid**, o. (...leden).

Hoe u weer op de goede weg komt na minder-actief te zijn geweest

Na tien jaar lang mijn verbonden verbroken te hebben was ik eindelijk in staat te beginnen aan het bekeringsproces en helemaal zelf terug te komen naar de kerk. Ik ondervond dat ik, om succes te hebben, absoluut een systeem moest hebben voor het vinden van steun. Dat systeem omvatte onder andere:

- * oprecht bekeerlijk zijn.
- * dagelijks om kracht en goddelijke vergiffenis bidden.
- * de Schriften bestuderen.
- * alle geboden onderhouden. Dat geeft zelfachting.
- * geregeld even met de bisschop praten om geestelijk op koers te blijven.
- * dienstbetoon verrichten.
- * anderen hun zwakheden en fouten vergeven.
- * een hartsvriendin of -vriend in vertrouwen nemen - iemand die naar uw verdriet, tranen en triomfen luistert.
- * op God vertrouwen voor resultaten. Uw Hemelse Vader

kan van uw vuilnis compost maken.

- * uzelf vergeven. Jezus Christus kan uw ziel vernieuwen en uw getuigenis gebruiken om anderen naar het koninkrijk van God te brengen.

Bedenk allereerst dat uw Hemelse Vader van u houdt en wil dat u gelukkig bent. Toen ik na 14 jaar weer terug naar de kerk ging, begon ik met één vergadering per zondag totdat ik me voldoende op mijn gemak voelde om alle drie de vergaderingen bij te wonen. Gebed en een vast voornemen om de problemen te overwinnen helpen beslist. Dankzij een geïnspireerde bisschop (...) ben ik nu écht terug in de kerk en voel ik me er weer thuis.

Toen ik de kerk verlaten had, wist ik dat er echt iets mis was met mijn leven. Ik leefde in een wereld die ik niet kende. Ik voelde me eenzaam en bang.

Ik herinnerde me de tekst over bidden in de naam van Jezus Christus, en dat als onze gebeden overeenkomstig de wil van onze Hemelse Vader waren, ze beantwoord zouden worden. Ik bad dat mijn huisonderwijzers me zouden vinden en me zouden helpen. En dat deden ze! Toen besepte ik dat mijn Hemelse Vader van mij hield, ondanks wat ik had gedaan, en mij terug wilde.

Ik begon de Schriften te lezen en te luisteren naar wat mijn huisonderwijzers vertelden. Ik wist dat mijn Hemelse Vader door de Schriften tot mij sprak. Nu hoef ik niet meer uit te zien naar wonderen, en weet ik dat mijn gebeden worden verhoord.

Op een dag kwamen mijn zendingscollega en ik bij het langs de deuren gaan een predikant tegen die deze opmerking maakte: 'De kerk is geen circus voor heiligen, maar een ziekenhuis voor zondaars'.

* Stel een doel. Een persoonlijk doel. De Heer zoekt voortdurend naar een reden om zegeningen op ons uit te storten.

Bedenk dat de Heer niet kijkt naar hoeveel we kunnen geven van wat we hebben, maar hoeveel we van onszelf kunnen geven.

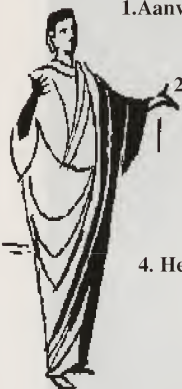
* Schrijf het doel op.

* Breng aan iemand verslag uit. Werk er samen met een vriend(in) of een huisonderwijzer aan. Kijk wekelijks naar de geboekte vooruitgang en bedenk nuttige ideeën.

Bedenk dat het nooit te laat is om zich te bekeren. De Heiland wacht immer met open armen op u. Als u zich dient te bekeren, stel dan een plan op met uw bisschop. Bisschoppen zijn meestal niet zo hard voor ons als we voor onszelf zijn.

Vraag uw bisschop of u huisonderwijs en huisbezoek kunt ontvangen. Deze mensen zijn de schakel tussen u en uw wijk, en zij kunnen u op velerlei manieren helpen.

Haal uw Schriften tevoorschijn, stof ze af en probeer er elke dag in te lezen, zoals president Benson gezegd heeft. Dat zal uw getuigenis versterken. Ik heb ze vaak geopend en het antwoord op mijn problemen gevonden.

1. Aanvaard een kerkroeping en doe mee aan de activiteiten.

2. Luister in nederigheid naar de Geest en geïnspireerde leiders.

3. Bid en lees elke dag in de Schriften

4. Hernieuw uw verbonden; neem op waardige wijze deel aan het avondmaal.

Schrijf ons als u goede ervaringen of praktisch succes met een van de onderstaande onderwerpen hebt!

December: Hoe u het hoofd kunt bieden aan de eisen van het moederschap.

Schrijf (ongeveer 100-150 woorden) naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds 6 weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

De zendelingenpagina's

De zendelingenpagina's wijden we deze maand aan Audrey Bijkerk uit de Wijk Rotterdam-Noord die een zending vervult op Temple Square in Salt Lake City, en aan Tom De Bisschop uit de Gemeente Sint-Niklaas die werkzaam is in het Zendingsgebied Bristol.

Audrey Bijkerk

Er komen jaarlijks zo rond de vijf miljoen mensen naar Temple Square. Ik heb hier slechts twee indrukken vermeld die Temple Square bij mensen heeft achtergelaten:

'Het was de geweldigste ervaring die ik ooit heb gehad.' (Niet godsdienstig, Californië.)

'Dit is prachtig en ik voel me hier erg dicht bij God.' (Katholiek, Arizona.)

Het is hier ontzettend mooi en de Geest is hier sterk aanwezig. Ik voel me heel erg gezegend om hier een zending te mogen vervullen. Toen ik m'n zendingsoproep kreeg, was ik ontzettend blij. Ik wist eigenlijk niet zo heel veel van Temple Square af. Nu ik hier ben, heb ik meer geleerd over de geschiedenis. Ik heb meer over Joseph Smith en Brigham Young geleerd en over hun toewijding. Ik ben onder de indruk van wat de pioniers allemaal hebben meegemaakt en ben heel erg dankbaar voor wat ze voor ons mogelijk hebben gemaakt.

Ik ben op zending gegaan om anderen over het evangelie te vertellen, ze te helpen, uit liefde voor Jezus Christus, en om meer met het evangelie bezig te zijn.

Maar mijn zending heeft juist zoveel voor mij gedaan. Ik ben dankbaar voor wat ik allemaal leer - ik word echt enorm gezegend.

Ik wil diegenen die twifelen om op zending te gaan aanraden om het te doen. Je leert er zoveel van, en je geniet zo om anderen over het evangelie te vertellen, vooral als ze het aannemen.

Temple Square is geweldig. Ik ben ontzettend blij dat ik naast de andere bezigheden ook de Nederlandse en Vlaamse mensen mag rondleiden.* Zo ben ik toch ook een beetje zendeling in Nederland.

Door mijn zending heb ik geleerd wat het belangrijkste is. Ik houd van mijn Hemelse Vader en van Jezus Christus. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen waar is. Het is iets heel moois om een zendeling te mogen zijn.

** Interessante bijzonderheid: zuster Bijkerk was in augustus in haar hoedanigheid als gids op Temple Square te zien in het tv-programma 'Veronica goes America'.*

Zuster Bijkerk tijdens een rondleiding.

Tom De Bisschop

Als ik terugkijk op het afgelopen jaar, zie ik het beste jaar van mijn leven.

Het begon allemaal op die zonnige dag, de vierde juli 1991, de dag dat ik arriveerde in het opleidingsinstituut voor zendingen in Lingfield.

Sinds ik lid van de kerk ben geworden, heb ik uitgekeken naar een zending. Ik heb een grote liefde voor het Boek van Mormon en weet met heel mijn hart dat het waar is. De waarheid en vreugde die het in mijn leven heeft gebracht wil ik nu delen met mijn andere broeders en zusters.

Ik was bijzonder blij met mijn roeping naar het Zendingsgebied Bristol (Engeland), en ik kan beamen dat het de beste zending ter wereld is. Na een geweldige geestelijke topervaring in het opleidingsinstituut, waar ik me zo dicht bij de Heer voelde, kon ik zijn liefde in mijn hart ervaren. Het is die liefde van Christus die ik wil uitdragen en zijn evangelie waarover ik anderen wil vertellen om zo velen tot de wateren des doops te leiden en voor hun de poort te openen die leidt naar het pad dat naar onze Hemelse Vader voert.

In Bristol aangekomen kreeg ik mijn eerste gebied toegewezen: Trowbridge (Engeland). Mijn trainer was een geestelijke reus. Mijn droom was begonnen: de Heer voltijds te dienen en machtig te getuigen van de waarheden die ik in mijn leven had ontdekt en gevonden. Ik heb toen ook ervaren dat er geen beter gevoel is dan je onderzoekers te zien afdalen in de wateren des doops en hun de handen op te leggen en te bevestigen als lid in het koninkrijk des Heren.

Mijn tweede gebied was in de stad Bristol. Daar heb ik zes maanden boven een bakkerij gewoond. Ook daar had ik geweldige geestelijke ervaringen en besefte ik het belang van persoonlijke openbaring. Dat leidde ons naar mensen die klaar waren om het evangelie te aanvaarden.

Momenteel bevind ik me in Cwmbran (in het zuiden van Wales). We hebben het de bijnaam Baptize City [Dooptstad] gegeven. Ik ben hier nu vijf maanden,

Laat u mij alstublieft binnen. Ik ben drijfnat, mijn band staat plat, ik ben mijn collega onderweg verloren en ik heb een hoodschap voor u.

en het is geweldig om met de leden en al de zendingen hier samen te werken. Nog nooit heb ik zoveel geleerd en zoveel ervaren als in de afgelopen maanden. Nog nooit heb ik me zo dicht bij de Heer gevoeld en is mijn getuigenis zo sterk gegroeid.

Ik ben zo dankbaar voor de steun en sterkte van mijn familie, vrienden, broeders en zusters van de gemeente Sint-Niklaas. Diep in mijn hart hoop ik erop dit werk voor altijd te kunnen blijven doen.

De sleutels tot succes zijn: Gebed, gehoorzaamheid, liefde, geloof en hard werken. Als men me zou vragen wat mijn beste ervaring is die ik tot nu toe hier heb gehad, zou ik daar niet direct een antwoord op kunnen geven, omdat ik zoveel bijzondere ervaringen heb gehad. Er gebeurt elke dag wel iets

bijzonders. Ik vertrouw op de Heer en zorg ervoor dat ik de Geest bij me heb zodat Hij me zal leiden.

Toch is er een gebeurtenis die boven de andere uitsteekt, en dat was dat mijn moeder gedoopt is tijdens mijn zending. Wat kan iemand meer verlangen dan dat zijn familie de waarheid aanvaardt. De Heer heeft mij zo vaak zegeningen gegeven sinds ik hier gekomen ben. Ik weet met heel mijn hart dat dit herstelde evangelie waar is, dat God leeft, en dat Jezus de Christus is.

Mijn liefde voor en getuigenis van de profeet Joseph Smith is erg gegroeid. Ik weet met heel mijn hart dat Christus door hem zijn kerk hersteld heeft. Ik weet ook dat onze profeet, Ezra Taft Benson, een man van God is, en ik onderstreep zijn getuigenis van het Boek van Mormon. <

In het zendingsveld

Europa

Jolanda Ariaans, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altrincham, Cheshire WA15 7UP, Engeland

Isabelle Arts, Deutschland-Mission Dresden, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, O-8020 Dresden, Bondsrepubliek Duitsland

Jennifer Beijerling, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Tom de Bisschop, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland

Yanina Cadillo Albornoz, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland

David Dezaire, Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Koenraad Gijzel, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Stefaan van Gijzel, Mission de Bruxelles, Blvd. Brand Wilcox 87, B-1040 Brussel

Petra Hotting, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, Engeland

Ezra Karssen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Jolanda Kramer, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Monie de Langen, Scotland Edinburg Mission, 'Boroughfield', 32 Colinton Rd., Edinburg, EH10 5DG, Schotland

Eddy Martens, Deutschland-Mission Berlin, Gräfentalerstrasse 5, W-1000 Berlin 46, Bondsrepubliek Duitsland

Roy Oomen, Zendingsgebied Antwerpen, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen

Jurgen Reimer, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, Engeland

Edwin van Stam, Mission de Marseille, 48 Avenue Robert Schumann, 13090 Aix-en-Provence, Frankrijk

Marvin Stigter, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, Engeland

Deena Stinson, Deutschland-Mission Düsseldorf, Mörsenbroicherweg 184, D-4000 Düsseldorf 30

Brian Woodman, Birmingham Mission, 185 Penslane, Walmley, Sutton Coldfield, D76 8JU, Engeland

Brian Wursten, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland

Amerika

Audrey Bijkerk, Utah Salt Lake Mission, 50 West North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Carlo Bos jr., Trinidad and Tobago Mission, Albergastraat 10, Paramaribo, Suriname

Robert Brouwer, Florida Jacksonville Mission, 8647 Bay Pine Road, Suite 106, Jacksonville, FL 32256, USA

Devin Hale, Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA

Maarten 't Hoen, Canada Calgary Mission, 6940 Fisher Road S.E., suite 122, Calgary, Alberta T2H 0W3, Canada

Arjan de Jong, Canada Halifax Mission, Commerce Bldg. 73 Tacoma Drive #202, Dartmouth, Nova Scotia B2W 3Y6, Canada

Marten de Jonge, Utah Ogden Mission, 2133 Washington Boulevard, Ogden, Utah 84401 USA

Bert Keuter, Indiana Indianapolis Mission, P.O. Box 495, Carmel, Indiana 46032, USA

Eric Mac Lean, Ohio Columbus Mission, 5025 Arlington Center, suite 30, P.O. Box 20130, Columbus, Ohio 43220, USA

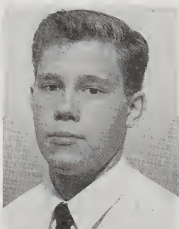
Dennis van der Put, Canada Halifax Mission, Commerce Bldg. 73 Tacoma Drive #202, Dartmouth, Nova Scotia B2W 3Y6, Canada

Faizel Rahman, Trinidad and Tobago Mission, 26-28 Murray Street, suite 5, Woodbrook, Port of Spain, Trinidad, West Indies

Nieuwe zendelingen

Naam: Petra Hotting
Unit: Rotterdam-Zuid
Zendingsgebied: Londen
Aanvang zending: 3 september
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Dennis van der Put
Unit: Gouda
Zendingsgebied: Halifax (Canada)
Aanvang zending: 5 augustus
Opleidingsinstituut: Provo

*Iedere nieuwe zending gelieve zijn pasfoto, de naam van zijn zendingsgebied, de naam van zijn unit en de datum van aanvang zending te sturen naar:
**Kerkelijk Vertaaltbureau,
 postbus 224,
 3430 AE NIEUWEGEIN***

SAMEN VAN DE VRUCHTEN VAN DIENSTBETOON GENIETEN

In 1992 vieren we het 150-jarig bestaan van de ZHV. Over de hele wereld hebben ZHV-zusters dit gevierd door anderen te dienen. De zusters van de eerste ZHV in Nauvoo gingen op zoek naar de behoeften van anderen en deden wat zij konden – een zak meel, een lap stof, naald en draad, uren werk en altijd de zorg voor andermans welzijn. Ook tegenwoordig vinden de zusters manieren om anderen te helpen.

'Naastenliefde komt tot uiting in dienstbetoon', heeft algemeen presidente Elaine L. Jack gezegd. 'Maar het is meer. Het is de instelling van het hart. Hoewel naastenliefde een wezenlijk onderdeel van ons leven is, is de manier waarop we het ontwikkelen en uitoefenen afhankelijk van de ontwikkeling van ons leven.'

Of we nu gebruikte brillelglazen verzamelen voor arme mensen die slecht kunnen zien, voor bejaarden ramen wassen en vloeren schrobben, voor gehandicapten die aan huis gebonden zijn voorlezen of kinderen in een weeshuis opvrolijken, de zaden van dienstbetoon zorgen voor een vruchtbare oogst.

Paulus heeft onderwezen: 'Wie karig zaait, zal ook karig oogsten' (. . .).

'En God is bij machte alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij, in alle opzichten te allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn' (2 Korintiërs 9:6, 8).

Hoe kunnen we in de wijk en in de gemeenschap anderen dienen?

ILLUSTRATOR: DOUG FAKKAL

'LATEN WIJ NIET MOEDE WORDEN GOED TE DOEN'

Zuster Marilyn Jones uit Sydney (Australië) wilde graag dienstbaar zijn. Zij volbracht een taak die aanvankelijk onmogelijk leek. Haar zoon had een aantal lichamelijke handicaps en zuster Jones wist dat hij en andere gehandicapten veel aan een buurtcentrum zouden hebben. Er moesten bestemmingsplannen worden gewijzigd. Ze vroeg om hulp en vulde ontelbare papieren in voor overheidssteun. Ze heeft uren met anderen gepraat om hen ervan te overtuigen haar te steunen.

Na acht jaar zagen Marilyn en haar buurtbewoners het resultaat van hun liefdevolle werk. Het recreatieprogramma is een zegen voor honderden kinderen met lichamelijke beperkingen.

De apostel Paulus heeft onderwezen dat doorzettingsvermogen een wezen-

lijk onderdeel van dienstbetoon is, net als met zaaien en oogsten. 'Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten, als wij niet verslapen' (Galaten 6:9). We kunnen goed zaad zaaien, maar we moeten de plant vervolgens geruime tijd verzorgen voordat we kunnen oogsten.

En als we dienstbetoon verrichten is onze oogst altijd tweeledig. Enerzijds zijn we een ander tot zegen. Anderzijds worden wij met goddelijke hulp gezegend.

Wat zijn de vruchten van volharding en een vooruitziende blik?

AANHOUDEND DIENSTBETOON

'Er zijn veel excuses te verzinnen om anderen niet te helpen', zegt presidente Jack. 'De meesten van ons zijn erg druk met onze eigen taken. We willen ons misschien niet in andermans leven mengen. Het is vaak gemakkelijker om in onze eigen beschermde omgeving te blijven zitten – ver weg van de hulpbehoevendens. Toch zullen wij en anderen gezegend worden als wij actie ondernemen.'

Wij nodigen alle ZHV-zusters uit om voort te gaan als 'daders des woords en niet alleen hoorders' (Jakobus 1:22). En wij moedigen u aan om de geest van dienstbetoon in uw leven te verweven.

Welke zegeningen kunnen we ontvangen als we onze naasten dienen? Hoe worden degenen die wij dienen gezegend?

‘Het boek veranderde mijn leven’

La Rene Gaunt

Kerkleden geven hun getuigenis van het Boek van Mormon

‘Hebt u ooit het gevoel dat uw leven chaotisch is?’ vraagt Gwen Leglen uit Arlington (Washington). ‘Dus ga je zorgelijk door het leven. Zo was het ook met mij een paar jaar geleden. Ik maakte me voortdurend zorgen en was verontrust over onze toekomst.’

‘Op een dag toen ik in het Boek van Mormon zat te lezen, las ik 2 Nephi 4:27: “Waarom zou ik toegeven aan verleidingen, zodat de boze woonplaats vindt in mijn hart om mij mijn vrede te ontnemen en mijn ziel te pijnigen?” De bliksem had mijn ziel niet dieper kunnen raken dan die woorden. Ik realiseerde me dat zorgen en verontrusting verleidingen van de duivel waren en mijn gemoedsrust verstoorden. Deze tekst veranderde niets aan mijn omstandigheden, maar veranderde wel mijn houding. Naarmate ik mijn geloof in mijn Hemelse Vader stelde, kreeg ik gemoedsrust aangaande de toekomst.’

Dit is uit een van de honderden brieven die op de redactie van de kerkelijke tijdschriften zijn binnengekomen over ervaringen met het Boek van Mormon. Hier volgen nog een aantal ervaringen:

‘IK KEN DE MEESTER’

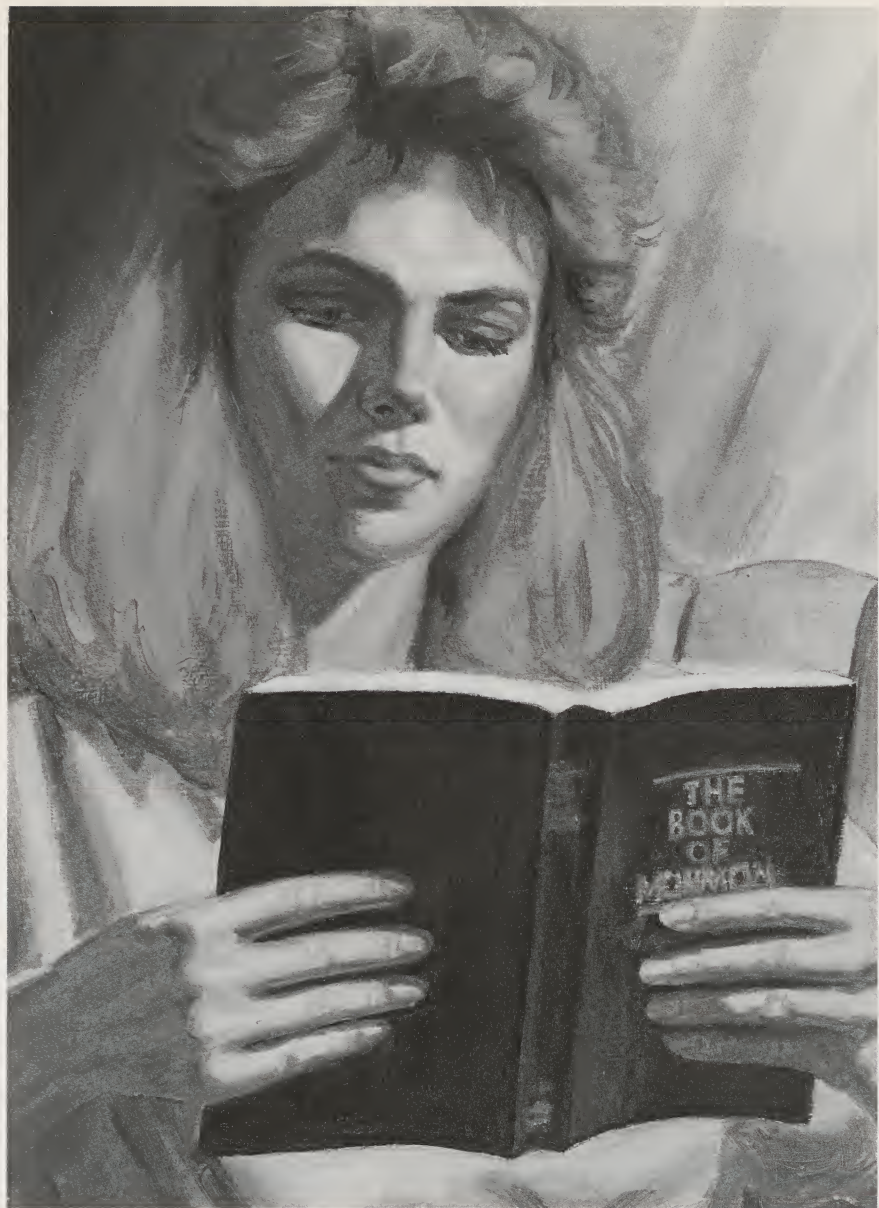
‘Ik had een persoonlijk getuigenis van Jezus Christus nodig’, zegt Jodi Burr uit Danville (Pennsylvania). ‘Ik wilde Christus leren kennen. Ik twijfelde niet aan zijn bestaan of

zijn verzoening, maar ik wilde Hem als persoon en als liefhebbende God leren kennen. Toen ik het Boek van Mormon opnieuw aan het lezen was, was er geen vers of verhaal dat mijn verlangen bevredigde. Maar mijn kennis van Christus werd echter langzaam maar zeker gevormd naarmate ik meer van Hem uit het Boek van Mormon leerde.’

‘Ik gaf mijn getuigenis tijdens de getuigenisdienst en mijn ziel werd door de Heilige Geest vervuld. Op dat moment ontving ik mijn langverwachte getuigenis van Jezus Christus. Na de kerkdienst bleef er een zinsnede in mijn gedachten: “Ik ken de Meester; ik ken de Meester.” Dit getuigenis is voor mij van onschatbare waarde. Wat ik die dag ontving, was precies wat ik zocht – en dat kwam door het lezen van het Boek van Mormon.’

METAMORFOSE

‘Als onderzoeker vond ik een oud exemplaar van het Boek van Mormon dat muf en vergeeld was. De kaft was hard, alsof het boek nog nooit was opengeslagen’, zegt Janet Spear uit zuidelijk Glens Falls (New York). ‘Maar toen ik het oppakte, werd ik met enorme vreugde vervuld en werd ik overweldigd door een vredig gevoel. Die dag begon ik het Boek van Mormon voor het eerst te lezen. Mijn ziel hongerde naar geestelijk voedsel en ik begon mij in de woorden van Christus te verheugen.’

'Ik heb vaak om een zeker getuigenis van het Boek van Mormon gebeden, zonder resultaat. Totdat mijn collega en ik een oudere man onderwezen.'

'Toen ik Alma 13:27 las, spraken de volgende woorden mij enorm aan: "Dat gij naar mijn woorden zoudt willen luisteren en uw zonden afwerpen en de dag uwer bekering niet uitstellen." Ik knielde neer en stortte mijn hart uit in gebed. In mijn hart sprak de Heilige Geest: "Deze reis is voorbij. Het is tijd om aan een nieuwe te beginnen."

'Ik maakte een afspraak met de zendelingen om mij te onder wijzen. Het was geweldig. Ik had nog nooit zoveel vreugde gekend! Sinds mijn doop is het Boek van Mormon mijn voortdurende metgezel. Ik word er door aangemoedigd, geïnspireerd en onderwezen. Ik heb erdoor geleerd hoe ik moet leven, in plaats van te overleven. Ik heb werkelijk een metamorfose doorgemaakt.'

'WAAROM LEES JE ME NIET VOOR?'

Op een zaterdagmorgen zaten Bob en Paula Kraemer uit Chandler (Arizona) buiten in de zon naar hun spelende kinderen te kijken. Paula, die pas weer actief in de kerk was geworden, pakte het Boek van Mormon en begon er in te lezen. Bob, die geen lid van de kerk was, vroeg wat ze aan het lezen was.

'Het Boek van Mormon', antwoordde Paula.

'Waarom lees je me niet voor?' vroeg Bob nonchalant.

Paula was enorm verrast door zijn verzoek. Ze waren nu dertien jaar getrouwd en ze had haar man nog nooit voorgelezen. Met aarzelande stem en een gebed in het hart begon Paula te lezen: 'Ik, Nephi, uit eerzame ouders geboren (...)' Ze las die dag twee uur lang voor, en doet dat af en toe nog steeds.

'Die ochtend gebeurde er iets bijzonders', zegt Paula. 'Bob en ik begonnen over de kerk te praten. Door die open communicatie begon Bob in te zien wat de kerk in mijn leven betekent. En ik leerde om dankbaar te zijn voor zijn steun, in plaats van hem te bekritisieren. Ik ben pas door de Arizona-tempel geweest om mijn begifting te ontvangen, en Bob heeft me volledig ondersteund.'

'Als ik nu in het Boek van Mormon lees, realiseer ik me dat dit boek veel meer is dan alleen woorden. De geest ervan heeft in mijn leven wonderen verricht, vanwege het feit dat ik eruit heb voorgelezen aan iemand van wie ik houd.'

'HET IS ME TOT TROOST GEWEEST'

'Nog twee weken, dan was het kerstmis. Hoe zou ik ooit de recente dood van mijn achtjarige zoon kunnen verwerken', zegt Lyn McGuire uit Draper (Utah). 'Op een avond toen iedereen al sliep, ben ik mijn bed uitgegaan om in de huiskamer bij de kerstboom te gaan zitten. Ik vroeg mijn Hemelse Vader hoe ik de feestdagen en de komende jaren zou moeten doorstaan. Tijdens het gebed dacht ik aan een 'oude vriend' die me zou kunnen troosten – het Boek van Mormon. Ik pakte het en begon er in te lezen. Ik kan me niet meer herinneren wat ik toen heb gelezen, maar wel dat het me enorm veel troost gaf. Tijdens het lezen begon ik te huilen en werd mijn hart verzacht. Het was alsof ik mijn lasten op de schouders van een vriend legde.'

'IK WILDE HET ZEKER WETEN'

Sam Walker uit Shelley (Idaho) was al twee weken op zending in Argentinië toen hij besloot om de uitdaging in Moroni 10:4 te aanvaarden:

'En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.'

Hij wachtte tot zijn collega sliep en ging toen naar de badkamer om in afzondering te bidden.

'Ik had mijn overjas over mijn pyjama aangetrokken omdat onze badkamer geen dak had', zegt ouderling Walker.

'Ik kan me nog goed herinneren dat ik op de harde, koude vloer neerknielde. Toen ik aan het bidden was, hoopte ik die zachte stem te horen. Toen mijn knieën het niet langer volhielden, sloot ik mijn gebed af en ging weer terug naar bed.

'Ouderling Walker bleef bidden om een zeker getuigenis van het Boek van Mormon te krijgen, maar zonder resultaat. Op een dag onderwezen hij en zijn collega een oudere heer.

'Er kwam een buitengewoon aangename sfeer in de kamer toen mijn collega de man over het Boek van Mormon vertelde', herinnert ouderling Walker zich. 'Plotseling stopte mijn collega en keek mij aan. Ik wist dat het nu mijn beurt was om over de waarheid van het Boek van Mormon te getuigen. Ik weet niet precies meer wat ik gezegd heb, maar de warmte van de Heilige Geest die tot mij getuigde zal ik nooit meer vergeten. Naarmate ik van de waarheid van het Boek van Mormon getuigde, werd mijn eigen getuigenis steeds sterker. Uiteindelijk wist ik zeker dat het Boek van Mormon waar is.'

'VAN KINDS AF AAN HEB IK LAST VAN NACHTMERRIES'

'Ik werd gemiddeld twee à drie nachten per week angstig wakker, waarna ik niet meer kon slapen. Uiteindelijk werd ik bang om 's avonds naar bed te gaan', zegt Jan Sara uit South Jordan (Utah). 'Vrienden gaven adviezen en suggesties, maar niets hielp. Ik vroeg mijn Hemelse Vader iedere avond om me te helpen goed te slapen, maar toch werd ik steeds weer bang wakker. Ik begon me af te vragen wat er aan me mankeerde.

'Toen ik op een avond op mijn knieën zat te bidden vroeg ik mijn Hemelse Vader niet om me te helpen goed te slapen, maar wat ik kon doen om van mijn nachtmerries af te komen. Ik kreeg een sterk gevoel dat ik de Schriften voor het slapen gaan moest lezen. Ik pakte mijn Boek van Mormon en sloeg Alma 37:37 op: "Raadpleeg de Here in alles wat gij doet (...) ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken." Vanaf die avond ben ik 's avonds in plaats van 's morgens in de Schriften gaan lezen. De vredige gevoelens die ik krijg als ik nadenk over de dingen die ik heb gelezen, helpen me om in slaap te komen. Ook heb ik geen nachtmerries meer.'

EEN DANKGEBED

'Toen ik op een dag aan het bidden was, had ik het gevoel dat ik mijn Hemelse Vader moest bedanken voor de profe-

ten die het Boek van Mormon hebben geschreven', zegt Ruth Roess uit Castaic (Californië). 'Hebt u ooit tijdens een gebed zoveel vreugde, vrede, dankbaarheid en nederigheid in uw hart gevoeld dat u zou willen blijven bidden? En dat het gebed zo mooi is dat u zich afvraagt waar het vandaan komt? Dat u zich zo dicht bij uw Hemelse Vader voelt dat uw ziel het zou willen uitroepen? Dat gebeurde er met mij toen ik mijn Hemelse Vader bedankte voor de profeten die het Boek van Mormon hebben geschreven.

'Het is duidelijk dat veel leden gebaat zijn bij het lezen van het Boek van Mormon. President Ezra Taft Benson heeft dat in zijn toespraak tijdens de algemene aprilconferentie van 1986 beloofd.

'Ik zegen u met een groeiend begrip van het Boek van Mormon', zei president Benson.

'Ik beloof u dat, als u dagelijks wilt proeven van het boek en de daarin vervatte geboden wilt naleven, God vanaf dit moment ons – kinderen van Zion en de kerk – zal overspoelen met zegeningen die ons tot op heden onbekend waren.'

'IK PROBEERDE OM NIET TE SCHREEUWEN'

'Ik ben de oudste van zes kinderen en moest vaak op de anderen passen', zegt Ruth Ann Wheelwright uit Fort Worth (Texas). 'Het was erg moeilijk voor mij om vreedzaam te 'presideren', daarom schreeuwde ik vaak. Ik schreeuwde zelfs tegen mijn vrienden. Mijn ouders hadden een hekel aan mijn geschreeuw, en ik eigenlijk ook. Ik probeerde om niet te schreeuwen, maar af en toe had ik het gevoel dat ik wel moest schreeuwen, anders zou ik mezelf misschien iets aandoen.

'Toen Ruth Ann naar de Brigham Young University ging, moedigde de godsdienstleerkracht de klas aan om een half uur per dag in de Schriften te lezen. Ze moesten er echter niet alleen in lezen, maar zich er ook in verheugen. Ruth Ann, die graag las, gaf direct gehoor aan de aanmoediging.

'Toen ik in de zomer naar huis ging,' zegt Ruth Ann, 'ging ik gedurende de week door met het lezen van de Schriften. Maar op zaterdag en zondag kwam er niets van. En wat gebeurde er? Ik begon weer tegen mijn broer en zussen te schreeuwen. Ik was geschokt. Ik begon onmiddellijk een half uur in het Boek van Mormon te lezen. De rest van de dag heb ik niet meer geschreeuwd. In de loop van de zomer werd de drang om door schreeuwen mijn frustraties af te reageren steeds minder. Ons gezinsleven werd veel rustiger. Zonder het Boek van Mormon had ik die uitbarstingen niet kunnen overwinnen.' □

'Verschillende manieren om het Boek van Mormon te bestuderen'

De brieven die we hebben ontvangen, tonen aan dat er verschillende manieren zijn om het Boek van Mormon te bestuderen:

HET BELANGRIJKSTE BEGINSEL OPSCHRIJVEN

'Ik wilde een concreet resultaat uit het lezen van het Boek van Mormon', zegt Lynn Ford uit Provo (Utah). Ik kocht een notitieblok en schreef de belangrijkste beginselen op die ik had geleerd en hoe ik die beginselen in mijn leven toepaste. Als ik me ontmoedigd voel, kan ik door mijn notitieblok bladeren om leiding en aanmoediging te vinden.'

FOTOGRAF: JOHN LIKE

NAAR DE GEEST LUISTEREN

'In plaats van specifieke details uit het Boek van Mormon te onthouden, heb ik me geconcentreerd op het luisteren naar de Geest', zegt Owenna Nagy uit Colesville (Pennsylvania). 'Het gewoonweg openslaan van de Schriften en eruit lezen was alsof ik tegen de Heer zei: "Ik wil over U leren." Hoewel we veel uit het leven van Nephi, Mosiah, koning Benjamin en anderen kunnen leren, heb ik "tussen de regels" een onuitputtelijke bron van persoonlijke kracht en leiding ontdekt.'

BIDDEN

'Als ik in het Boek van Mormon lees, kom ik vaak dingen tegen die ik niet begrijp', zegt Robert Turner uit Radford (Virginia).

'Op zo'n moment stop ik met lezen en bid ik tot ik een vredig gevoel krijg. Het is nu zo'n gewoonte geworden dat ik bijna over iedere bladzijde bid. Het resultaat is een sterk getuigenis van het Boek van Mormon.'

EEN DAGBOEK BIJHOUDEN

'Ik hield al jarenlang een dagboek bij', zegt Michelle Sandberg uit Loveland (Colorado).

'Maar dat dagboek leek veel op de grote platen van Nephi – een wereldlijk verslag met data en gebeurtenissen. Na het lezen van de verslagen van Nephi, kreeg ik een verlangen om een religieus en heilig verslag van mijn leven te beginnen. Ik besloot om mijn eigen 'kleine platen' te gaan schrijven en te getuigen van God de Vader, Jezus Christus en van hun liefde voor ons.'

MINIMAAL 15 SECONDEN PER DAG

'Toen ik in de ZHV werd aangemoedigd om een maand lang minimaal 15 seconden per dag in het Boek van Mormon te lezen, wist ik dat ik er gehoor aan moest geven. Hoe druk ik het ook had, zelfs ik kon 15 seconden per dag vrijmaken voor schriftstudie', zegt Carol Lorange uit Sandy (Utah). 'Aan het eind van die maand had ik de gewoonte ontwikkeld om het Boek van Mormon te lezen. En uiteraard las ik altijd langer dan 15 seconden.'

HET BOEK VAN MORMON HERLEZEN

'Toen ik het Boek van Mormon voor de derde keer las, op zoek naar licht in mijn duistere leven, vond ik het', zegt Marrian Hayes uit Rexburg (Idaho). 'Ik heb anderhalf jaar lang iedere dag tijdens het middagslaapje van de kinderen zitten lezen, en ik heb het Boek van Mormon uitgelezen en het licht van de Heiland, de Vredesvorst, gevonden.' □

WHANG KEUN-OK

Voor Koreaanse kinderen zorgen

Boven: De meisjes in het weeshuis kregen kerstcadeautjes.

Rechts: In 1990 ging zuster Whang met enkele van haar meisjes die in Amerika wonen naar Salt Lake City. **Vlnr:** Suzette (Sooyun) Marble, Jini Roby, en Eun Ju Kim.

Shirleen Meek Saunders

Dertig angstige meisjes pakten hun schamele bezittingen in een sjaal en sjokten door de straten van Seoul (Zuid-Korea) naar het huis van Whang Keun-Ok. Het huis was eigenlijk niet groot genoeg voor zoveel mensen, en de meisjes wisten niet wat het leven hen buiten de relatieve veiligheid van het weeshuis waar ze opgegroeid waren, te bieden had. Maar ze wilden de vrouw die ze als een moeder liefhadden en vertrouwden navolgen. Ze wilden ook meedoen met het kerkprogramma waar ze door haar voorbeeld kennis mee hadden gemaakt: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De pelgrimstocht op die novembernacht in 1969 was het begin van het weeshuis 'Gouden appels' van zuster Whang, slechts een van de dienstbetoonprojecten die zij als haar zending beschouwt.

EEN DROOM VAN DIENSTBEToon

De droom van zuster Whang om dienstbaar te zijn begon al veel eerder – toen ze als meisje in het door Japan bezette Korea woonde. Als toegewijd Presbyteriaanse werkte Whang Keun-Ok dagelijks op een boerderij, en 's nachts bad ze dat

Links: Zuster Whang (uiterst links) deelt snoepjes uit aan de kinderen na een optreden met het koor. **Rechts:** 'Grootmoeder', hier met enkele van de meisjes, was de assistente van zuster Whang in het weeshuis 'Gouden appels'.

ze in staat zou zijn om naar school te gaan zodat ze voor God zou kunnen werken. Ze wilde graag medicijnen studeren, omdat de mensen in haar land vaak overleden vanwege een gebrek aan goede gezondheidszorg. Maar vanwege de ondergeschikte rol die vrouwen in het bezette Korea was toebedeeld, leek dat een onmogelijke doelstelling.

Maar uiteindelijk werden haar gebeden beantwoord. Ze kon naar een middelbare school in Jeryung en in Seoul en kon daarnaast werken om haar schoolgeld te betalen. Ze studeerde hard en behaalde uitstekende resultaten. Toen ze haar diploma had gehaald, ging ze verpleegkunde studeren.

Maar het leven was heel zwaar in haar land. Er was overal armoede en de mensen in Korea mochten hun eigen taal niet spreken en hun culturele gebruiken niet uitoefenen. Zuster Whang werd eens van school gestuurd omdat ze de Japanse keizer niet wilde aanbidden. Vanwege die vervolgingen legden Whang Keun-Ok en enkele vrienden een eed af om ervoor te zorgen dat anderen niet dezelfde strijd zouden hoeven voeren als zij. Toen Korea later onafhankelijk werd, hebben ze hun eed veranderd om voor hen te zorgen die door de oorlogen veel geleden hebben – in het bijzonder de kinderen.

Zuster Whang kan zich nog herinneren dat toen de geallieerden op 15 augustus 1945 Korea bevrijdden, 'ieder schep-sel, zelfs de bomen en de bergen, blij waren over de vrijheid waar ze zo lang voor gevochten hadden.' Maar de vreugde duurde niet lang. Het land was verdeeld. De communisten beheersten het noorde lijke deel van Korea, en veel mensen probeerden naar het zuiden te vluchten. Zuster Whang kon nog net de laatste trein naar het zuiden halen, voordat de

grens tussen noord en zuid werd getrokken. Vanaf die dag heeft ze haar familie niet meer gezien. Ze ging meteen in vluchtelingenkampen werken om de kinderen te onderwijzen en voor hen te zorgen die het koud hadden of honger hadden.

BARMHARTIG WERK

'Ik heb voor mijn heilige zending gebeden', zegt ze. 'Ik wist dat ik zoveel mogelijk arme mensen wilde helpen, hoewel ik niet het gevoel had dat ik daar de capaciteiten en de kracht voor had. Ik wist dat als ik dat werk wilde doen, ik wereldse bezittingen zou moeten opofferen en mezelf altijd geestelijk zou moeten versterken.'

'Door het werk in de kampen veranderde het werk van zuster Whang van verpleegkunde naar onderwijs. Na zes jaar, in november 1958, besloot ze dat ze meer opleiding nodig had om haar doel te bereiken – namelijk het helpen van de armen. De predikant moedigde haar aan om naar de universiteit van Californië te gaan. Ze werd toegelaten. Met haar spaargeld en een toezegging van de school om haar salaris nog een jaar door te betalen, ging ze naar Amerika.

Kort na haar aankomst in Amerika ontmoette Whang Keun-Ok twee Koreaanse studenten van de Brigham Young University die in Californië vakantiewerk deden. Ze moedigde Whang aan om naar Provo (Utah) te gaan. Toen ze in het najaar van 1959 de Brigham Young University bezocht, werd ze verliefd op de bergen en raakte ze onder de indruk van het mormoonse geloof. Ze bleef daar drie jaar om sociale wetenschappen te studeren. Toen ze in juni 1962 naar

Links: Een aantal jongere kinderen in het weeshuis met twee medewerkers. **Rechts:** Het kind vooraan, Cindy Nielson Dixon, is nu volwassen en woont in Utah.

Korea terugkeerde, zocht ze de zendelingen op en werd geadopteert.

In 1965 werd zuster Whang directrice van het weeshuis Song Jook. Jini Roby, die van haar elfde tot haar veertiende jaar in het weeshuis verbleef, kan zich nog herinneren dat zuster Whang 'altijd liep te vliegen en te rennen. Maar ze had altijd een glimlach op haar gezicht. Ze kende ons allemaal bij naam en wist waar we mee bezig waren. Ze vroeg ook altijd hoe het met ons ging.'

LIEDJES VAN HOOP

Binnen twee jaar na haar benoeming tot directrice kwam Stan Bronson ten tonele. Hij kwam uit Blanding (Utah) en werkte op de achtste Amerikaanse legerbasis in Seoul. Hij wilde zijn vrije uren graag aan nuttige projecten spenderen. Hij besloot dat hij het liefst kinderen wilde helpen. Toen hij informeerde of er weeshuizen in de buurt waren, werd hij door een lid van de kerk naar zuster Whang verwezen. Toen de 1 meter 93 lange Stan zuster Whang voor het eerst ontmoette, was hij enorm onder de indruk van haar waardige en zelfverzekerde uitstraling. Maar hij was nog meer onder de indruk van het feit dat hij zich bij haar zo op zijn gemak voelde. 'Ze heeft een geweldige geest bij zich', zegt Stan. 'Ze is toegewijd, vriendelijk en beleefd – een van die mensen van wie je weet dat ze oprecht in je geïnteresseerd zijn.'

Stan vertelde haar dat hij gitaar speelde en dat hij de kinderen graag wat liedjes wilde leren. 'Ik ging een paar dagen later trots naar het weeshuis, klaar om de kinderen op te beuren', herinnert Stan zich. 'Maar zuster Whang zei: "Broeder

Bronson, voordat u begint willen de kinderen u graag iets laten horen." Ik luisterde ongeveer een half uur naar de mooiste muziek, en ik voelde me steeds kleiner worden.'

Stan vormde een meisjeskoor en leerde ze nieuwe liedjes. 'Geef, zegt het beekje klein' werd een van hun lievelingsliedjes, omdat zuster Whang en Stan hen leerden dat ze allemaal iets hadden wat ze met anderen konden delen. Stan (vanwege zijn grote voeten werd hij 'Papa Grootlaars' genoemd) en de meisjes gaven uitvoeringen op verschillende legerbases. En in het voorjaar werd er een plaat opgenomen, *Papa Grootlaars en de meisjes van Song Jook Won*.

'De muziekgroep deed de meisjes veel goed', herinnert Stan zich. 'Het weerhield hen ervan om zich onbeduidend te voelen, ze werden zelfs beroemd. Er was een plaat uitgebracht, ze zongen op de televisie en de Amerikaanse ambassadeur en de Zuidkoreaanse president besteedden veel aandacht aan hen.'

Zuster Whang was er erg op gebrand dat het koor succesvol zou zijn. Ze wilde de opbrengsten van de optredens gebruiken om een school voor hen en voor andere arme kinderen te bouwen. Stan zegt dat ze 'een public relations genie' was.

'Toen bijvoorbeeld de plaat op de markt werd gebracht, vertelde ze me dat er op een middelbare school een feest zou worden georganiseerd om de plaat te introduceren. Ze zei dat de president van Zuid-Korea, Park Chung Hee, de Amerikaanse ambassadeur, William J. Porter, en het hoofd van de Amerikaanse strijdkrachten, generaal Charles H. Bonesteel zouden worden uitgenodigd. "Maar hoe denk je die mensen over te kunnen halen om te komen?" vroeg ik. Ze lachte al-

Links: Stan Bronson als soldaat, hielp de meisjes een koor te vormen. **Rechts:** Samen zijn ze veel op stap geweest. Broeder Bronson, die in 1968 de onderscheiding 'Korea Big Brother of the Year' ontving, woont nu in Utah en heeft nog steeds contact met veel van de koorleden.

leen maar. "In de uitnodiging van president Park staat dat ambassadeur Porter en generaal Bonesteel ook zijn uitgenodigd. In de uitnodiging van generaal Bonesteel staat dat president Park en ambassadeur Porter ook zijn uitgenodigd. En in de uitnodiging van ambassadeur Porter staat dat de andere twee ook zijn uitgenodigd."

De ambassadeur en zijn vrouw zijn gekomen, ook de vrouw van de generaal. President Park, die verhinderd was, stuurde een afgevaardigde.'

De meisjes waren er intussen achtergekomen dat Stan heilige der laatste dagen was. 'Een aantal meisjes had nog nooit van mormonen gehoord en sommigen dachten dat mormonen heidenen waren', zegt Jini. 'Maar het enige vreemde aan Stan was zijn lengte. Op een dag zeiden we tegen hem: "Je bent zo aardig, we kunnen bijna niet geloven dat je mormoon bent."

"Waarom niet?" vroeg hij. "Jullie directrice is toch ook mormoonse."

Jini vertaalde op dat moment voor de groep en ze weet nog dat ze van verbazing even niets kon uitbrengen. De meisjes vroegen nieuwsgierig wat Stan had gezegd. Aangezien het weeshuis door een andere kerk financieel werd gesteund, had zuster Whang beloofd niet over haar godsdienst te praten. De meisjes wisten alleen dat ze christen was.

Door de opgewonden reactie wist Stan dat hij iets verkeerd had gezegd. Maar het was te laat. De meisjes begonnen zuster Whang vragen over de kerk te stellen. Toen de andere kerk hiervan hoorde, werd zuster Whang verteld dat ze lid van hun kerk moest worden of dat ze naar een andere baan moest uitkijken.

HET WEESHUIS 'GOUDEN APPELS'

Op dat moment besloot zuster Whang om zelf een weeshuis te beginnen – het weeshuis 'Gouden appels'. De meisjes die in de kerk geïnteresseerd waren kregen toestemming om naar haar weeshuis te verhuizen.

Het was een voortdurende uitdaging om het weeshuis financieel op de been te houden. Stan werkte in de Verenigde Staten om geld in te zamelen en om sponsors voor de meisjes te vinden, en hij zegt dat zuster Whang onophoudelijk bezig was met het vinden van financiële steun. 'Ze was goed in het verzachten van andermans hart en ze was in staat om anderen in haar werk te doen geloven', zegt Stan. 'Ik denk dat het komt omdat ze zo oprecht is.'

Eugene Till, die van 1974 tot 1977 als president van het Zendingsgebied Seoul fungeerde, is van mening dat het doorzettingsvermogen van zuster Whang ook een belangrijke rol heeft gespeeld. 'Ze zei altijd precies wat ze nodig had, en ze nam geen genoegen met minder', zegt hij. 'Ze bleef altijd net zolang aan een doel werken totdat het bereikt was. Een dergelijke vastberadenheid zou je van iemand verwachten die er zelf beter van zou worden. Maar van de resultaten van haar werk – kleding, geld en voedsel – hield ze niets voor zichzelf.'

Het voelen van de geest was even belangrijk als het materiële welzijn van de meisjes. Jessica Lyon Ohn woonde vanaf januari 1975 drie jaar in het weeshuis 'Gouden appels'. Ze kan zich nog herinneren dat ze iedere dag om zes uur begonnen met zingen, bidden en schriftstudie. Zuster Whang stond altijd vroeger op dan de meisjes zodat zij zelf kon studeren en

bidden. Ook stookte ze het vuur vast op zodat het huis warm was als de meisjes wakker werden. Maandagavond was altijd gereserveerd voor gezinsavond, en zuster Whang zorgde er altijd voor dat de meisjes voldoende geld hadden om 's zondags naar de kerk te gaan.

Zuster Whang leerde de meisjes om met anderen over het evangelie te praten. Toen president Till in 1974 in Korea aankwam, kwam hij er door onderzoek achter dat de naam van de kerk maar bij tien procent van de mensen in Seoul bekend was. In de drie jaar dat hij zendingspresident was, hebben hij en de zendelingen eraan gewerkt om dat te veranderen. Met de toestemming van zuster Whang had president Till enkele zendelingen aangewezen – die een zanggroep onder de naam 'Nieuwe horizon' vormden – om samen met het koor 'Gouden appels' een musical op te voeren om de mensen in Korea iets over het evangelie te vertellen.

De groep werd enorm populair. President Till kan zich nog goed herinneren dat zuster Whang 'de meisjes leerde om niet te trots op zichzelf te zijn, omdat ze alleen maar deden wat er van hen verwacht werd'. Na drie jaar was de naamsbekendheid van de kerk van tien naar zeventig procent gestegen.

Een van de hoofdoelen van zuster Whang was om zoveel mogelijk meisjes door mormoonse gezinnen te laten adopteren. Van de 84 meisjes die ze in de periode van twintig jaar heeft opgevoed, zijn er 33 door mormoonse gezinnen in de Verenigde Staten geadopteerd. Twaalf zijn er in de tempel getrouwd, en negen hebben een voltijdzending volbracht.

Zuster Whang vond het ook enorm belangrijk dat de meisjes verantwoordelijkheid leerden, en gelijkwaardig behandeld werden. Ze kregen allemaal karweitjes te doen – voed-

sel bereiden, kleding wassen, en schoonmaken – en ze moesten verstandig met de beschikbare middelen omgaan. Jessica kan zich nog herinneren dat een van de meisjes een blouse had weggegooid die nog gemaakt kon worden. Toen zuster Whang de blouse in de vuilnisbak zag liggen, leerde ze de meisjes dat ze geen spullen moesten verspillen. Op de eerstvolgende gezinsavond kregen alle meisjes een plastic naaidoosje met naald en draad en leerden ze hoe ze kleding moesten verstellen.

NOG ALTIJD OM DE MEISJES GEVEN

Hoewel de meisjes nu volwassen zijn en niet meer bij haar wonen, geeft zuster Whang nog veel om hen. Rosemarie Slover, de voormalige mater van de Seoul-tempel, zegt dat toen zij en haar man Robert twee jaar geleden teruggingen naar Provo (Utah), zuster Whang hen vroeg om te kijken hoe het met de meisjes ging die nu in Utah woonden. En of ze bijzondere aandacht aan een meisje wilden schenken dat pas uit Korea was vertrokken en waarschijnlijk heimwee zou hebben. Zuster Whang schrijft nog met veel van de meisjes, en haar kleine, eenvoudig ingerichte kamer staat vol met foto's van de meisjes en hun gezin. En de meisjes geven ook nog altijd om hun 'moeder'. In oktober 1990 ging zuster Whang naar Amerika om een aantal kinderen te begeleiden die geadopteerd waren. Veel meisjes die vroeger in het koor 'Gouden appels' hadden gezongen kwamen van heinde en verre om haar te ontmoeten. President Till zag dat ze haar 'kinderen' begroette met een brede glimlach en met tranen in haar ogen. Iedere keer als een van de vrouwen, vaak met

Uiterst links: Iedereen was verdrietig toen de diensttijd van 'Papa Grootlaars' in Korea voorbij was. Links: Het koor en hun plaat zijn gefilmd met de Amerikaanse TV-persoonlijkheid Art Linkletter. Rechts: Zuster Whang reikte in 1968 een exemplaar van hun plaat uit aan de Amerikaanse ambassadeur in Korea.

FOTOGRAFIE VAN HET AMERIKANSE LEGER

man en kinderen, binnenkwam, hield zuster Whang hen stevig vast alsof ze nooit meer los wilde laten.

'Ik heb zuster Whang nog nooit zo emotioneel gezien,' zegt president Till. 'Het is in het bijzonder ontroerend als je erover nadenkt wat er van de meisjes zou zijn terechtgekomen zonder zuster Whang. Een aantal van hen zou het zeker niet hebben overleefd. De rest zou dienstmeisje zijn geworden of over straat zijn gaan zwerven. Zuster Whang heeft deze meisjes in materieel opzicht verlost – en heeft hen in de gelegenheid gesteld om ook geestelijk te worden verlost door hen met het evangelie in aanraking te brengen.'

HAAR HART IS GROOT GENOEG VOOR DE HELE WERELD

Maar de onzelfzuchtigheid van zuster Whang gaat verder dan haar meisjes. 'Haar hart is groot genoeg voor de hele wereld,' zegt Jini glimlachend. 'Ze kan iedereen aanvaarden en liefhebben.' Jini zag dat drie en een half jaar geleden overduidelijk toen ze in Korea op zoek ging naar haar broer die ze al 28 jaar niet had gezien. Hij was aan de alcohol verslaafd en lichamelijk en geestelijk ziek. Hij had geen huis, geen geld en geen werk – alleen de gehavende kleding die hij droeg. Jini was gedwongen om hem in een opvangcentrum van de overheid te laten opnemen.

Aangezien er van de familie verwacht werd dat zij voor de persoonlijke dingen van de patiënten zouden zorgen, belde Jini zuster Whang. Ze vroeg of ze wat geld kon achterlaten en of zuster Whang af en toe met het opvangcentrum contact wilde opnemen om te vragen of haar broer nog iets nodig

had. Zuster Whang zei dat ze daar graag toe bereid was. Maar in plaats van af en toe op te bellen, ging ze iedere week bij hem op bezoek. Ze was toen hoofd van een grote basisschool. Maar ze nam geregeld een hele dag vrij om iets voor hem te bakken, met de bus naar het opvangcentrum te rijden en dan bij hem te zitten en zijn hand vast te houden – hoewel hij er maar weinig op kon reageren.

'Ik kon het niet geloven,' zegt Jini. 'Ze had die man nog nooit eerder ontmoet. Maar ze zei: "Ik kijk er iedere week naar uit."'

'Als er ooit een dienende engel is geweest, dan is zij het,' zegt Stan Bronson. 'Ik geloof met heel mijn hart dat zij door de Heer op deze taak is voorbereid.'

Door dit alles heeft zuster Whang – een van de eerste evangeliepioniers in Korea – al het mogelijke gedaan om Gods koninkrijk op aarde te helpen opbouwen. Ze heeft jarenlang als ZHV-presidente van de ring en het district gewerkt, en sinds de opening van de Seoul-tempel in 1985 is ze tempelwerkster. 'Ze heeft gevraagd om twee dagen per week te mogen werken in plaats van één,' zegt Robert Slover, voormalig tempelpresident. Waarom? 'Omdat het het werk van de Heer is,' legt Suzette Marble uit. 'En voor de Heer doet ze alles – en nog met plezier ook.'

'Het voorbeeld van zuster Whang heeft het leven van allen die haar kennen veranderd. 'Ze praat nooit over hetgeen ze bereikt heeft, maar ze gaat op haar eigen rustige manier door met haar werk,' zegt zuster Slover.

'Ik denk iedere dag aan haar,' zegt Jini, 'en ze is een groot voorbeeld voor mij. Ze heeft me geleerd dat één persoon werkelijk iets tot stand kan brengen.' □

OU DERLING

FOTOGRAFEN: ANNE C. BRADSHAW, OUDERLING CARL ANDERSON, EN MET DANK AAN DE
VV VAN BLACKPOOL

JO FOLKETT

Het licht van het evangelie in Engeland verspreiden

Anne C. Bradshaw

De Engelse kustplaats Blackpool ziet er overdag misschien gewoon uit. Maar als 's avonds de beroemde lichten aangaan verandert de stad in een prachtige plaats.

Ouderling Jo Folkett ziet er op het eerste gezicht misschien als een gewone Engelsman uit. Maar het licht van de Heilige Geest heeft zijn leven veranderd, waardoor hij nu anderen naar de schoonheid van het evangelie kan leiden.

BIJ HEM IN DE SCHULD STAAN

Ouderling Jolyon Soames Folkett komt uit de Wijk Glenfield in de Ring Leicester. Als enige zendeling in een rolstoel in Engeland (hij is verlamd aan beide benen) heeft ouderling Folkett veel obstakels moeten overwinnen.

In het begin van zijn zending voelde ouderling Folkett zich trots dat hij toch op zending was gegaan. 'Ik vond dat ik heel bijzonder was om onder dergelijke omstandigheden op zending te gaan', zegt hij. 'Ik had een hele goede reden om niet op zending te gaan, maar ik had het toch gedaan.'

Net zoals de lichten van Blackpool de schaduwen verlichten, zo verrijkt het lichtende geloof van ouderling Jo Folkett het leven van anderen.

Toen hij echter op een ochtend het Boek van Mormon bestudeerde, las hij Mosiah 2:21-24. 'Het ging over dienen', zegt hij glimlachend. 'Er staat dat als we de Heer met onze hele ziel dienen, we nog steeds bij Hem in de schuld staan. Er staat dat de Heer wil dat wij al zijn geboden naleven, en niet trots zijn – ongeacht onze omstandigheden.'

'Daar werd ik een stuk nederiger van. Ik dacht: Ik ben toch helemaal niet zo bijzonder? Ik doe toch alleen maar wat er van me verwacht wordt?'

'Doe wat er van je verwacht wordt' is de laatste vijf jaar de lijfspreuk van Jo. Daarvoor kon hij zijn benen net als alle andere mensen gewoon gebruiken. Toen kwam er een bloedprop in zijn wervelkolom. Dat gebeurt maar bij één op de miljoen mensen. En dan alleen nog maar bij oudere mensen, die dan hersenbeschadiging oplopen of sterven.

Jo overleefde het. Hij genas, behalve zijn benen.

Ondanks herhaalde opnamen in het ziekenhuis is hij steeds vrolijker geworden. Door priesterschapszegens heeft hij een getuigenis ontwikkeld waardoor hij een krachtige zendeling is.

OP WEG NAAR MOBILITEIT

Jo kan zich dat kritieke moment in zijn leven nog goed herinneren. 'Ik was erdoor de influisteringen van de Heilige

Geest op voorbereid dat mijn benen altijd verlamd zouden blijven', zegt hij. 'Dus toen de arts somber zei dat hij me iets moest vertellen, was ik even bang dat hij zou zeggen dat er geen hoop was, dat ik zou sterven. Toen hij zei dat ik nooit meer zou kunnen lopen was dat een opluchting. Dat kon ik accepteren.'

Dat was eigenlijk nog gemakkelijk. Maar het wennen aan en het leren van alles anders doen was niet zo gemakkelijk. Dus Jo heeft geleerd om met tegenslag om te gaan. Zijn lievelingsgezegde in moeilijke tijden luidt: 'Je kunt lachen of huilen. Maar als je lacht vinden de mensen je aardiger.'

Jo ging vooruit en werd steeds zelfstandiger en mobieler.

Zijn getuigenis werd ook zelfstandiger. Hoewel hij in de kerk was opgegroeid, had hij toch een minder actieve periode in zijn leven meegemaakt. Hij ging met verkeerde vrienden om en deed een aantal dingen waar hij later spijt van had. Door de invloed van de zendingen en om zijn moeder ter wille te zijn ging hij geleidelijk aan weer naar de kerk.

'Toen ik in het ziekenhuis lag besloot ik om er definitief achter te komen of de kerk waar was', zegt hij. 'Naarmate ik langer in het ziekenhuis lag, had ik veel tijd om te vasten en te bidden.' (Zijn wervelkolom werd steeds krommer, waardoor er stukken bot uit zijn rib-

ben moesten worden getransplanteerd.)

Toen hij voor de eerste keer gevestigd had, kwam de bisschop van de Wijk Aylesbury bij hem op bezoek en vroeg of hij zin had in een autoriteit. 'We reden door een prachtig bebost gebied', kan Jo zich nog herinneren. 'Toen we er rustig doorheen reden, dacht ik aan het visioen van Joseph Smith. Ik had een sterk gevoel dat God al deze schoonheid had geschapen. Het getuigenis kwam ook heel duidelijk – dit is de kerk van de Heiland, en ik moet op zending gaan.'

Sindsdien heeft Jo nooit meer getwijfeld.

DE BELOFTE OM TE DIENEN

Toen er later in zijn eigen wijk in een klas over zendingswerk werd gesproken, werd zijn verlangen om te dienen steeds sterker. De leerkracht die niet wilde dat hij zich schuldig of buitengesloten zou voelen door de les over zendingswerk, zei: 'Jo hoeft uiteraard niet op zending te gaan. Dat kan niet in een rolstoel.'

'Dat motiveerde me enorm,' zegt ouderling Folkett. 'Mijn eerste reactie was: "Maar ik ga wel!" Kort daarna ontving Jo zijn patriarchale zegen waarin zijn beslissing werd bevestigd. Er werd gezegd dat hij zou werken en dienen.'

Voordat Jo naar het Zendingsgebied Manchester (Engeland) ging, werd het duidelijk hoe zijn positieve levenshouding hem beïnvloedde. Hij deed mee aan – en won – verschillende nationale sportevenementen voor paraplegiepatiënten. Hij solliciteerde ook naar een baan. Hij werd aangenomen on-

danks het feit dat hij eerst twee jaar op zending zou gaan. Ze beloofden de baan voor hem vrij te houden.

NIETS IS ONMOGELIJK

Dergelijke zegeningen compenseren voor Jo ruimschoots de moeilijkheden in zijn leven. Hij heeft zelfs een aantal voordelen ontdekt van het dienen in een rolstoel. 'Ik ben waar schijnlijk de enige zendeling die twee jaar met één paar schoenen doet,' zegt hij gekshekend. 'Deze schoenen zijn nog zo goed als nieuw!' Er zijn echter ook een aantal nadelen, zoals de nieuwe banden die hij steeds voor zijn speciale rolstoel nodig heeft. Jo had voordat hij op zending ging voor een lichtgewicht sportmodel gespaard, met dunne banden. Deze kleinere stoel rijdt gemakkelijker en stelt hem in staat om allerlei kunsten uit te halen zoals rondjes draaien, tussen groepen mensen doorrijden en adembenemende toeren op trap treden.

Jo is de volgende mening toegedaan: 'Je kunt alles wat je wilt, als het tenminste mogelijk is. Als het niet mogelijk is, duurt het alleen langer. De collega van ouderling Folkett, ouderling Dean Beale uit Weston-super-Mare (Engeland) zegt dat hij die houding van zijn collega waardeert. 'Toen ik met ouderling Folkett had gewerkt,' zegt hij, 'ben ik tot de conclusie gekomen dat veel mensen die God de schuld geven van andermans problemen niet de slachtoffers zelf zijn. De slachtoffers zijn vaak de mensen met geloof en nederigheid.'

Links: Ondanks een regenbui genieten ouderling Folkett en zijn collega, ouderling Dean Beale, van de zeewind op de boulevard langs het strand van Blackpool, een belangrijke Britse kustplaats. **Boven:** Of ze nu onderzoekers onderwijzen of op zoek zijn naar nieuwe onderzoekers, ouderling Folkett zegt altijd opgewekt: 'Ik doe alleen maar wat er van me verwacht wordt.'

Boven: Ouderling Folkett kreeg een goede band met onderzoeker Kevin Smith. **Rechts:** Ouderling Folkett en ouderling Beale doen samen huishoudelijke karweitjes in hem appartement.

En ouderling Folkett zegt: 'Het is niet de bedoeling dat het leven gemakkelijk is. Het is een moeilijke proeftijd. Maar als we het goede doen en Gods plan volgen, zullen we uiteindelijk gezegend worden.'

EEN ONWAARSCHIJNLIJKE ONTMOETING

Vaak komen de zegeningen ruimschoots op tijd, terwijl je nog in dienst van de Heer bent. Jo heeft dat op zijn zending vaak meegemaakt – zoals de dag dat hij Kevin Smith ontmoette.

Kevin had interesse in de kerk gekregen door het voorbeeld van een jonge vrouw op kantoor, en hij had de Wijk Blackpool om een exemplaar van het Boek van Mormon gevraagd. Jo en zijn collega zouden het boek persoonlijk aan hem overhandigen.

'Ik was toen nog niet voldoende in de kerk geïnteresseerd om zendingen thuis te ontvangen', zegt Kevin, die al 16 jaar aan een rolstoel gekluisterd zit. 'Ik had een standaard beeld van de mormoonse zendingen – lange, gezonde, Amerikaanse jongemannen die zo van de universiteit kwamen, met een keurig kostuum en een tandpastaglimlach. Als ze er inderdaad zo zouden hebben uitgezien, had ik ze waarschijnlijk niet binnengelaten. Maar hier stonden twee ongekunstelde mensen, van wie er een net zo verbaasd was als ik om de ander in een rolstoel te zien zitten. 'Kevin is een geweldige kerel', zegt ouderling Folkett die verbaasd was dat zijn onderzoeker ook in een rolstoel zat. 'Toen we de

eerste keer naar zijn huis gingen, had ik al het gevoel dat er iets bijzonders zou gebeuren.'

Ouderling Folkett en Kevin konden het van het begin af aan goed met elkaar vinden. Jo heeft Kevin ook vrij snel na dat eerste gesprek gedoopt.

HET LICHT UITSTRALEN

Het voorbeeld van Jo biedt eeuwige mogelijkheden. Minder-actieve leden zijn door zijn voorbeeld terug in de kerk gekomen. Hij verkondigt de boodschap van het evangelie aan iedereen die maar wil luisteren. En zijn zendingspresident is blij met zijn 'goede, opgewekte geest'. Net zoals de lichten van Blackpool de schaduwen verlichten, zo verrijkt het lichtende geloof van ouderling Jo Folkett het leven van anderen.

Zijn getuigenis heeft een bijzondere uitstraling, zonder handicap, die alle grenzen overschrijdt en die obstakels verandert in zegeningen. □

Guadalupe Ontiveros Ortiz

Naar aanleiding van een verwijzing gingen mijn collega en ik op bezoek bij een jonge moeder. We moesten een paar keer op de voordeur kloppen voordat ze opendeed en ons binnenliet. We vertelden wie we waren en dat we van een van haar burens een verwijzing hadden gekregen. Ze aanvaardde onze introductie en ging tegenover ons zitten. Ze was klaar voor het eerste gesprek met de zendingen.

Haar 10-jarige dochter die ook in de kamer zat, nam niet de geringste moeite om naar ons te kijken of te luisteren. In plaats daarvan zette ze het geluid van de televisie harder. Haar moeder deed actief aan het gesprek mee en scheen geen last van het geluid te hebben. Mijn collega ging door met het gesprek.

Een paar minuten later zette het meisje het geluid nog harder. Het geluid stond nu zo hard dat we de moeder nauwelijks meer konden verstaan. De moeder reageerde nog helemaal niet op de situatie, maar bleef aandachtig naar onze boodschap luisteren. Ik stoorde me enorm aan het gedrag van het meisje en aan het feit dat de moeder niet ingreep. Ik raakte nog meer geïrriteerd toen ik ontdekte dat ze helemaal niet naar de televisie keek – ze zat te tekenen! Ik probeerde kalm te blijven, maar dacht ondertussen: Wat een verwend nest! Waarom zegt haar moeder er niets van?

Ik kon mijn gedachten niet meer bij

het gesprek houden toen het meisje de kamer uitging en de televisie aan liet staan. Ik was woedend!

Maar toen het meisje even later terugkwam, zag ik voor de eerste keer haar gezicht en ontdekte dat ze mongoloïde was. Ik keek naar de jonge moeder die zich volledig op de boodschap van mijn collega concentreerde. Wat een geduldige moeder, dacht ik. Misschien wil ze het meisje niets verbieden vanwege haar handicap. Of misschien wil ze ons niet in de rede vallen.

Een stuk nederiger begon ik aan het tweede deel van het gesprek. Toen we aan het eind van het gesprek met haar gebeden hadden en een nieuwe afspraak hadden gemaakt, bleven we nog even om informeel met haar te praten. Tijdens dat gesprek kwamen we erachter dat ze doof was en onze boodschap door liplezen tot zich had moeten nemen.

Toen we weggingen had ik er spijt van dat ik zowel de moeder als de dochter verkeerd had beoordeeld. Geen van beiden had ook maar kunnen vermoeden dat de televisie ons stoorde.

Ondanks het feit dat ik mijn gevoelens niet had uitgesproken, had ik mijn gedachten niet in bedwang kunnen houden. Mijn oordeel was op te weinig kennis gebaseerd. Vanaf die dag heb ik er altijd aan gewerkt om mijn gedachten onder controle te houden en niet zo snel over anderen te oordelen.

David Linn: **De bekering van Alma de jonge en de zoons van Mesiah** [Alma 36:6, 24]

Dit uit drie panelen bestaande schilderij, bekroond in de tweede internationale kunstwedstrijd, uitgeschreven door het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst, toont de bekering van Alma de jonge en de zoons van Mesiah. Op het linkerpaneel proberen zij 'de kerk van God te gronde te richten'. Op het middenpaneel verschiijnt de engel aan hen die hen tot bekering roept. Op het rechterpaneel prediken zij het evangelie van Jezus Christus.

Samen zingend illustreren Sade Metsätähti en Saria Karhunen de harmonie die er heerst onder de heiligen in Finland. Hoewel de kerk in Finland niet zo snel groeit als in andere delen van de wereld, zullen de vriendschapsbanden onder de leden, die bekend staan om hun toewijding, niet gemakkelijk breken. (Zie 'Hoor het lied', blz. 8, en 'Suomi Finland: een baken in de Oostzee', blz. 12.)